

๒๐/๑๐/๖๖

๒๐/๑๐/๖๖

๒๐/๑๐/๖๖

รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลของนักบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย

ปริญญานิพนธ์
ของ
เทพรัตน์ วิโนทัย

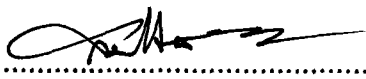
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

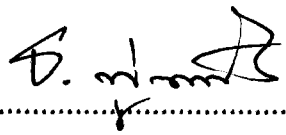
พฤษภาคม ๒๕๔๒

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

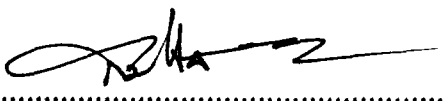
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

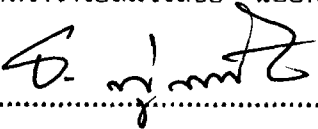
คณะกรรมการควบคุม

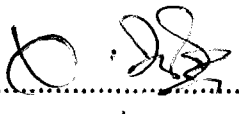

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ)

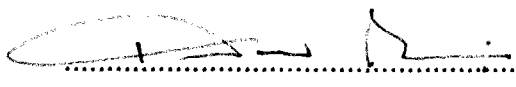
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศวลาภรณ์)
วันที่..13... เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2542

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมรรถชัย น้อยศิริ ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ กรรมการควบคุม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดม พิมพา รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล ที่ได้ช่วยแนะนำช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างมาก

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบระลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ และพี่ ๆ ทุกคน เป็นกำลังใจในการศึกษามาตั้งแต่เริ่มต้น และขอขอบคุณอาจารย์สมเกียรติ นุกิจรังสรรค์ ที่ได้อบรมสั่งสอนการเล่นบาสเกตบอล ทำให้ผู้วิจัยมีโอกาสศึกษาต่อไประดับปริญญามหาบัณฑิต ตลอดจนพี่ ๆ เพื่อน และน้องร่วมรุ่น ที่ช่วยเป็นกำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน และเป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

เทพรัตน์ วิโนทัย

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	6
	คุณสมบัติและหน้าที่นักกีฬาในตำแหน่งต่าง ๆ	6
	หลักในการรุกเมื่อฝ่ายตั้งป้องกันแบบโซน	8
	หลักในการรุกเมื่อฝ่ายป้องกันตั้งป้องกันแบบคนต่อคน	12
	ข้อผิดพลาดสิบประการเมื่อเป็นฝ่ายรุก	13
	ข้อผิดพลาดสิบประการเมื่อเป็นฝ่ายป้องกัน	14
	ข้อดีและข้อเสียของการป้องกันแบบเป็นเขต	15
	ข้อดีและข้อเสียของการป้องกันแบบคนต่อคน	16
	รูปแบบการรุก 6 แบบ	18
	รูปแบบการป้องกัน 4 แบบ	34
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43
	งานวิจัยในต่างประเทศ	43
	งานวิจัยในประเทศไทย	44
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	47
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	47
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	47
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	48
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	48

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	67
บทย่อ	67
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	67
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	67
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	68
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	68
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
อภิปรายผล	70
ข้อเสนอแนะ	72
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	76
ประวัติย่อของผู้วิจัย	88

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน น้ำหนัก ส่วนสูง ของนักกีฬา บาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย	49
2	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรุกรบบต่าง ๆ ของ ประเทศเกาหลีใต้	51
3	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรุกรบบต่าง ๆ ของ ประเทศญี่ปุ่น	52
4	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรุกรบบต่าง ๆ ของ ประเทศจีน	53
5	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรุกรบบต่าง ๆ ของ ประเทศไทเป	54
6	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรุกรบบต่าง ๆ ของ ประเทศไทย	55
7	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรุกรบบต่าง ๆ ของ ประเทศเคอร์คิสถาน	56
8	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จของการรุกรบบแต่ละประเทศ	57
9	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จของการรุกรบบต่าง ๆ	58
10	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของ ประเทศเกาหลีใต้	59
11	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของ ประเทศญี่ปุ่น	60
12	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของ ประเทศจีน	61
13	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของ ประเทศไทเป	62
14	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของ ประเทศไทย	63
15	แสดงจำนวนและค่าร้อยละผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของ ประเทศเคอร์คิสถาน	64

ตาราง	หน้า
16 แสดงจำนวนและคำร้อยละผลสำเร็จของการป้องกันแต่ละประเทศ	65
17 แสดงจำนวนและคำร้อยละผลสำเร็จของการป้องกันแบบต่าง ๆ	66

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงการวางจุดของผู้เล่นฝ่ายรุกตามรูปแบบการเล่นในลักษณะรูปสามเหลี่ยม	8
2	แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 3-2 ควรรุกแบบ 1-3-1 หรือ 2-3	9
3	แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 1-3-1 ควรรุกแบบ 1-2-2 หรือ 2-1-2	9
4	แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 2-1-2 ควรรุกแบบ 1-3-1 หรือ 1-2-2	10
5	แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 2-3 ควรรุกแบบ 1-3-1 หรือ 1-2-2	10
6	แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 1-2-2 ควรรุกแบบ 1-3-1 หรือ 2-2-1	11
7	แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 2-2-1 ควรรุกแบบ 1-3-1 หรือ 1-2-2	11
8	แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบ 2-1-2	18
9	แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบ 2-2-1	18
10	รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 1	19
11	รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 2	19
12	รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 3	20
13	รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 4	20
14	รูปแบบการรุกแบบ 2-2-1 แบบที่ 1	21
15	รูปแบบการรุกแบบ 2-2-1 แบบที่ 2	21
16	แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบ 1-2-2	22
17	รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 1.....	22
18	รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 2.....	23
19	รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 3.....	23
20	รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 4.....	24
21	แสดงพื้นฐานการรุกแบบ 1-3-1	24
22	รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 1.....	25
23	รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 2.....	25
24	รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 3.....	26
25	รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 4.....	26
26	แสดงพื้นฐานการรุกแบบ 1-4	27
27	รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 1.....	27
28	รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 2.....	28
29	รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 3.....	28
30	รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 4.....	29

31	แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง.....	29
32	รูปแบบพื้นฐานการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 1.....	30
33	รูปแบบพื้นฐานการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 2.....	30
34	รูปแบบพื้นฐานการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 3.....	31
35	รูปแบบพื้นฐานการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 4.....	31
36	แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบรวดเร็ว หรือ “ลักไก่”	32
37	รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 1	32
38	รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 2	33
39	รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 3	33
40	รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 4	34
41	แสดงรูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน แบบที่ 1	35
42	แสดงรูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน แบบที่ 2	35
43	แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 2-1-1	36
44	แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 2-3	36
45	แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-2-2	37
46	แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 3-2	37
47	แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-3-1	37
48	แสดงพื้นที่อันตรายของฝ่ายรุก	38
49	แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบคนต่อคนเต็มสนาม	39
50	แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบคนต่อคนครึ่งสนาม	39
51	แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบโซน 1-2-2 เต็มสนาม	40
52	แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบโซน 2-2-1 เต็มสนาม	40
53	แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบโซน 1-2-2 ครึ่งสนาม	41
54	รูปแบบการป้องกันแบบผสมกล่องสี่เหลี่ยม	41
55	รูปแบบการป้องกันแบบผสม 1-3	42
56	รูปแบบการป้องกันแบบผสม 1-2-1	42

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

กีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่มีความนิยมและมีการฝึกฝนกันทั่วไปตามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกในปัจจุบันนี้ การเล่นกีฬาบาสเกตบอลนอกจากจะช่วยส่งเสริมสร้างสภาพทางอารมณ์ สังคม และจิตใจแล้ว ยังสามารถสร้างความรับผิดชอบต่อตนเอง การให้ความร่วมมือกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นผู้มีความใฝ่ใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย และที่สำคัญการเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย ในการเล่นกีฬาหรือฝึกกีฬาทุกชนิด ทักษะนั้นจำเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งที่นักกีฬาจะต้องหมั่นฝึกซ้อมอยู่เสมอเพื่อให้เกิดความชำนาญ เพราะทักษะเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความสามารถทางกีฬาของบุคคลนั้น ในกีฬาบาสเกตบอลมีทักษะที่สำคัญ ๆ ที่เป็นพื้นฐานการเล่น 3 ประการ (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย. 2527 : 7) คือ 1. การรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล 2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล 3. การยิงประตูบาสเกตบอล ทักษะต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว เมื่อนำไปใช้ในการเล่นเป็นทีมก็จะต้องนำไปผสมผสานกัน รวมทั้งต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีในการเล่นเป็นทีม นอกจากจะใช้ทักษะพื้นฐานสำหรับผู้เล่นแต่เพียงผู้เดียว แล้วยังต้องนำไปใช้ประกอบกับผู้เล่นคนอื่นเพื่อให้เกิดผลดีและเกิดประโยชน์กับทีมมากที่สุด ในการเล่นเป็นทีมนั้นประกอบด้วยฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกัน (สมรรถชัย น้อยศิริ. 2535 : 125) ในทันทีที่ลูกบอลตกไปอยู่ในมือของฝ่ายใด ฝ่ายนั้นก็จะมีสถานะเป็นฝ่ายรุก และเริ่มใช้กลวิธีในการนำลูกบอลเข้ายิงประตู เพื่อทำคะแนนให้เหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ในขณะเดียวกันนี้ฝ่ายป้องกันก็พยายามใช้ความสามารถในการป้องกันด้วยกลวิธีต่าง ๆ การเล่นเป็นฝ่ายป้องกันในกีฬาบาสเกตบอลก็เหมือนกับการเล่นฝ่ายป้องกันในกีฬาประเภทอื่น ๆ ที่ต้องการผู้เล่นที่มีความสามารถในการป้องกันดี ซึ่งแยกการป้องกันได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การป้องกันแบบเป็นเขต และการป้องกันแบบคนต่อคน

การเล่นเป็นทีมเป็นส่วนสำคัญของการเล่นบาสเกตบอล แต่ละทีมจะประสบผลสำเร็จในการแข่งขันได้นั้นต้องอาศัยทั้งรูปแบบการรุกและรูปแบบการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งรูปแบบการรุกและรูปแบบการป้องกันในการเล่นบาสเกตบอลมีรูปแบบมากมายหลายอย่าง และรูปแบบแต่ละอย่างมีความสำคัญเท่าเทียมกัน เป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะแก้ปัญหาและเห็นว่ารูปแบบไหนมีความเหมาะสมเมื่อนำมาใช้แล้วทำให้ทีมได้เปรียบ ซึ่งการเลือกใช้รูปแบบการรุกควรจะใช้รูปแบบการรุกลักษณะใดนั้นต้องขึ้นอยู่กับฝ่ายป้องกันด้วยว่าฝ่ายป้องกันใช้ลักษณะการป้องกันอย่างไร และในการแข่งขันแต่ละครั้งอาจจะมีการใช้รูปแบบการเล่นทั้งการรุกและการป้องกันแตกต่างกันออกไปในแต่ละครั้งของการแข่งขัน

รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลถือว่ามีความสำคัญมากต่อความสำเร็จของทีมนอกเหนือจากความสามารถของผู้เล่น ด้วยเหตุนี้รูปแบบการเล่นจึงเข้ามามีบทบาทอย่างมากในการแข่งขันบาสเกตบอล ปัจจุบันนี้ได้มีการคิดค้นรูปแบบการเล่นออกมาใช้หลายแบบ เช่น (Wilkes. 1982 : 121-307) ได้กล่าวว่า รูปแบบการรุก แยกได้ออกเป็น 1. การรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 (The Single - Post Offense) 2. การรุกแบบ 1-2-2 (The Double - Post Offense) 3. การรุกแบบ 1-3-1 (The Tandem - Post, or 1-3-1, Offense) 4. การรุกแบบ 1-4 (The 1-4 Offense) 5. การรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง (The Shuffle Offense and Wheel Offense) 6. การรุกแบบรวดเร็ว หรือ “ลัดไก้” (The Fast - Break Offense) รูปแบบการป้องกัน แยกออกได้เป็น 1. การป้องกันแบบคนต่อคน (Man - For - Man Defense) 2. การป้องกันแบบโซน (Zone Defense) 3. การ ป้องกันแบบบีบบังคับ (Pressing Defense) 4. การป้องกันแบบผสม (Combination Defenses) นอกจากนี้ นพดล เกตุประทุม (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการวิเคราะห์รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัย พบว่าการรุกแบบรวดเร็วเป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุด การป้องกันแบบคนต่อคนเป็นแบบที่ใช้ในการป้องกันมากที่สุด

การศึกษารูปแบบการเล่นบาสเกตบอล จึงมีส่วนสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับกีฬาบาสเกตบอล ผู้ฝึกสอนจะต้องวางแผนการเล่นและกำหนดรูปแบบการเล่นของทีมตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์และยังต้องศึกษารูปแบบการเล่นของทีมคู่ต่อสู้อีกด้วย เพื่อหาจุดอ่อน จุดแข็งไว้เป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการวางแผนการเล่นในการแข่งขัน แต่ละทีมจะต้องนำเอาความรู้ ทักษะเทคนิครูปแบบการเล่นที่สลับซับซ้อน ความชำนาญ ทั้งในด้านการรุกและการป้องกันมาใช้ให้มากที่สุด อย่างไรก็ตามในสถานการณ์การแข่งขันจริงไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการรุกและรูปแบบการป้องกันลักษณะใดก็ตามย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ทั้งนี้จุดสำคัญอยู่ที่ว่าผู้ฝึกสอนจะมองเห็นข้อบกพร่องนั้นหรือไม่ และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นได้มากน้อยเพียงใด ฉะนั้นก่อนที่จะให้ทีมของตนใช้รูปแบบการเล่นลักษณะใดก็ควรจะต้องเรียนรู้และศึกษารูปแบบการเล่นแต่ละลักษณะนั้นให้เข้าใจเสียก่อน

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า ทุกรูปแบบการเล่นที่ใช้ในการแข่งขันบาสเกตบอลมีความสำคัญสามารถส่งผลต่อชัยชนะได้และจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาทุกทีมจะต้องฝึกฝนทั้งรูปแบบการรุกและรูปแบบการป้องกัน แต่ละทีมจะต้องฝึกให้ได้หลาย ๆ รูปแบบจนเกิดความชำนาญแล้วรู้จักเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ และในการแข่งขันบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชียมีการจัดการแข่งขันเป็นประจำ โดยประเทศในเอเชียผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน สำหรับปี พ.ศ. 2540 ประเทศไทยได้รับเกียรติเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันซึ่งนับว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะทำการศึกษารูปแบบการเล่นบาสเกตบอลของทีมชั้นนำในทวีปเอเชีย ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษารูปแบบการเล่นบาสเกตบอลหญิงในระดับเอเชีย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบรูปแบบการรุกและการป้องกันของการเล่นบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย
2. เพื่อทราบผลสำเร็จในการรุกและการป้องกันของแต่ละทีม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบรูปแบบการรุกและรูปแบบการป้องกันของนักบาสเกตบอลหญิงระดับเอเชียที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเล่นบาสเกตบอลของประเทศไทย
2. เป็นแนวทางสำหรับนักกีฬาสามารถนำไปใช้ฝึกฝน ปรับปรุง และพัฒนาทักษะให้สูงขึ้น และให้เหมาะสมกับตำแหน่งการเล่นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขันต่อไป
3. ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับบาสเกตบอลให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางในการศึกษารูปแบบการเล่นในการแข่งขันกีฬาประเภทอื่น ๆ อีกด้วย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักบาสเกตบอลประเภททีมหญิงในการแข่งขันบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ประจำปี พ.ศ. 2540
2. ตัวแปรที่ศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักบาสเกตบอลหญิงทั้ง 6 ทีม ในประเภทดิวิชั่น 1 โดยศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น
 - 2.1.1 รูปแบบการเล่นเมื่อเป็นฝ่ายรุก
 - 2.1.2 รูปแบบการเล่นเมื่อเป็นฝ่ายป้องกัน
 - 2.2 ตัวแปรตาม
 - 2.2.1 ผลสำเร็จของรูปแบบการรุก
 - 2.2.2 ผลสำเร็จของรูปแบบการป้องกัน
 - 2.2.3 ความถี่ของรูปแบบการรุก
 - 2.2.4 ความถี่ของรูปแบบการป้องกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการเล่นบาสเกตบอล หมายถึง เทคนิคหรือระบบหรือวิธีการเล่นบาสเกตบอลของผู้เล่นในทีม ซึ่งแยกเป็น 2 ลักษณะ คือ รูปแบบการรุกและรูปแบบการป้องกัน

รูปแบบการรุก หมายถึง ระบบของการเล่น เมื่อเป็นทีมรุกในลักษณะต่าง ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำลูกบอลหลบหลีกฝ่ายป้องกันไปยังประตูฝ่ายตรงข้าม มีรูปแบบการเล่นที่นิยมดังนี้

1. การรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 คือ การรุกโดยการกำหนดตำแหน่งการ์ด 2 คน ยืนอยู่เหนือเขตโยนโทษทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ตำแหน่งปีก 2 คน ยืนอยู่ต่ำกว่าเส้นโยนโทษทั้งด้านซ้ายและด้านขวา และตำแหน่งเซนเตอร์ 1 คน ยืนอยู่เหนือเส้นโยนโทษหรือใกล้เส้นหลังด้านใดด้านหนึ่งนอกเขต 3 วินาที

2. การรุกแบบ 1-2-2 คือ การรุกโดยการกำหนดตำแหน่งการ์ด 1 คน ยืนอยู่เหนือเขตโยนโทษ ตำแหน่งปีก 2 คน ยืนอยู่แนวเส้นโยนโทษทั้งด้านซ้ายและด้านขวา และตำแหน่งเซนเตอร์ 2 คน ยืนอยู่ใกล้เส้นหลังทั้งสองด้านนอกเขต 3 วินาที

3. การรุกแบบ 1-3-1 คือ การรุกโดยการกำหนดตำแหน่งการ์ด 1 คน ยืนอยู่เหนือเขตโยนโทษ ตำแหน่งปีก 2 คน ยืนอยู่แนวเส้นโยนโทษทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ตำแหน่งเซนเตอร์ 2 คน คนหนึ่งยืนอยู่เหนือเส้นโยนโทษแนวเดียวกับปีก ส่วนอีกคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้เส้นหลังด้านใดด้านหนึ่งนอกเขต 3 วินาที

4. การรุกแบบ 1-4 คือ การรุกโดยการกำหนดตำแหน่งการ์ด 1 คน ยืนอยู่เหนือเขตโยนโทษ ตำแหน่งปีก 2 คน ยืนอยู่แนวเส้นโยนโทษ ทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ตำแหน่งเซนเตอร์ 2 คน ยืนอยู่ปลายเส้นโยนโทษทั้งสองด้านแนวเดียวกับตำแหน่งปีก

5. การรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง คือ การรุกโดยกำหนดตำแหน่งการ์ด 1 คน ยืนอยู่เหนือเขตโยนโทษผู้เล่น 3 คน ยืนอยู่ด้านซ้ายหรือด้านขวา และผู้เล่นอีกหนึ่งคนจะยืนอยู่ตรงกันข้ามกับผู้เล่น 3 คน

6. การรุกแบบรวดเร็ว หรือ “ลักไก่” คือ การรุกโดยการฉวยโอกาสรุกอย่างรวดเร็วทันทีทันใดก่อนที่จะฝ่ายป้องกันจะลงมาป้องกันได้ทันเวลา จากกรณีต่อไปนี้

- 6.1 การผิดพลาดจากการยิงประตูในการเล่นหรือการโยนโทษ
- 6.2 การยิงประตูที่เป็นผลจากการยิงประตูในการเล่นหรือการโยนโทษ
- 6.3 การแย่งลูกบอลหรือตัดลูกบอลได้จากการส่งของฝ่ายตรงข้าม
- 6.4 การเล่นเกมกระโดด

รูปแบบการป้องกัน หมายถึง ระบบของการเล่น เมื่อเป็นทีมป้องกันในลักษณะต่าง ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันฝ่ายตรงข้ามมิให้ได้รับลูกบอลหรือทำคะแนน มีรูปแบบการป้องกันดังนี้คือ

1. การป้องกันแบบคนต่อคน คือ การป้องกันที่มอบหมายให้ผู้เล่นฝ่ายป้องกัน รับผิดชอบผู้เล่นฝ่ายรุกเป็นรายบุคคล
2. การป้องกันแบบโซน คือ การป้องกันที่มอบหมายให้ผู้เล่นฝ่ายป้องกัน ป้องกัน ในเขตที่กำหนดให้
3. การป้องกันแบบบีบบังคับ คือ การป้องกันฝ่ายตรงข้ามตั้งแต่เริ่มส่งลูกบอลเข้าสู่ สนาม โดยบังคับฝ่ายตรงข้ามเสียการครอบครองลูกบอลหรือไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามถ่วงเวลาการเล่น
4. การป้องกันแบบผสม คือ การผสมผสานการ ป้องกันแบบคนต่อคนและการ ป้องกันแบบโซนเข้าด้วยกัน สามารถใช้กับทีมที่มีผู้เล่นฝ่ายรุกเด่นอยู่เพียง 1 หรือ 2 คน เพื่อ ไม่ให้ผู้เล่นเด่นของฝ่ายรุกเล่นลูกบอลได้สะดวก

นักบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย หมายถึง นักบาสเกตบอลหญิงในทวีป เอเชียที่ผ่านการคัดเลือกเข้าร่วมการแข่งขันบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ปี พ.ศ. 2540 จำนวน 6 ทีม ได้แก่ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน เกาหลีใต้ และไทย

ความสำเร็จในการรุก หมายถึง ความสามารถของทีมรุกในการยิงประตูและได้ประตู โดยนับจำนวนครั้งที่ได้ประตู

ความสำเร็จในการป้องกัน หมายถึง ความสามารถของทีมป้องกันในการป้องกัน ไม่ให้ทีมรุกได้ประตู โดยนับจำนวนครั้งที่ป้องกันได้

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ทั้งของต่างประเทศและในประเทศ พอสรุปได้ดังนี้

คุณสมบัติและหน้าที่นักกีฬาในตำแหน่งต่าง ๆ

เทอร์นบูลล์ (Turnbull, 1973 : 14-15) ยังได้กล่าวถึงคุณสมบัติและหน้าที่ของนักกีฬาบาสเกตบอลไว้ว่า คุณสมบัติของนักกีฬาบาสเกตบอลในตำแหน่งต่าง ๆ ภายในทีมมีความสำคัญในการพิจารณาคัดเลือกตัวนักกีฬา ซึ่งจะต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับยุทธวิธีและการเล่น กล่าวคือเป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้เล่นแต่ละคนตามตำแหน่ง ซึ่งในขณะแข่งขันนั้นจะมีผู้เล่นในสนาม 5 คน โดยแบ่งหน้าที่ในการเล่นออกเป็น 3 ตำแหน่ง ตามคุณสมบัติและความสามารถ คือแบ่งเป็นตำแหน่งฟอร์เวิร์ด การ์ด และเซนเตอร์

ตำแหน่งฟอร์เวิร์ด ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ เป็นผู้เล่นที่มีรูปร่างสูง มีความเร็วสูงกว่าผู้เล่นคนอื่น เลี้ยงลูกได้ดี หลอกเข้าไปยิงประตูได้ แย่งบอลได้ดี มีความสามารถในการเข้าไปยิงประตูระยะใกล้ มีความสามารถในการยิงประตูบริเวณมุมของสนามได้ดี ยิงประตูระยะไกลได้ดี เลี้ยงลูกบอลเข้าไปตามแนวเส้นหลังได้ดี กำบังคู่ให้เพื่อนร่วมทีมยึดพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อเข้าแย่งลูกบอลได้ดี และป้องกันการเข้าแย่งลูกบอลของฝ่ายตรงข้าม

ตำแหน่งการ์ด มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ เป็นผู้เล่นที่มีความเร็ว มีความคล่องตัวสูง ไม่จำเป็นต้องมีรูปร่างสูงมาก มีความสามารถในการเลี้ยงลูกบอลได้เป็นอย่างดี สามารถเลี้ยงลูกบอลเข้าไปยิงประตูได้ดี ยิงประตูระยะไกลได้อย่างแม่นยำ สามารถคาดการณ์สิ่งต่าง ๆ ล่วงหน้าได้ดี มีเทคนิคและกลยุทธ์ในการเล่นที่ดี ส่งลูกบอลได้แม่นยำ เป็นตัวกำหนดเกมส์ การรุก แผนการเล่น เป็นผู้ชี้สั่งการควบคุมเกมส์ในขณะเล่น ยึดพื้นที่ให้สมดุลย์ในขณะเล่นเกมส์รุก และป้องกันฝ่ายตรงข้ามไม่ให้ยิงประตูระยะไกล

ตำแหน่งเซนเตอร์ มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ เป็นผู้เล่นที่มีรูปร่างใหญ่และสูงที่สุดในทีม สามารถยืนในตำแหน่งเซนเตอร์ตัวสูงหรือเซนเตอร์ตัวต่ำได้ ยิงประตูระยะใกล้ได้ดี หมุนตัวยิงประตูได้ดี ยิงประตูได้แม่นยำดี สามารถแย่งลูกบอลและยิงซ้ำได้ดี หาตำแหน่งในการแย่งลูกบอลได้ดี สามารถป้องกันการตัดเข้าไปยิงประตูระยะใกล้ได้ใช้เท้าในการเคลื่อนไหวได้ดี และสามารถกำบังคู่ให้เพื่อนร่วมทีมได้

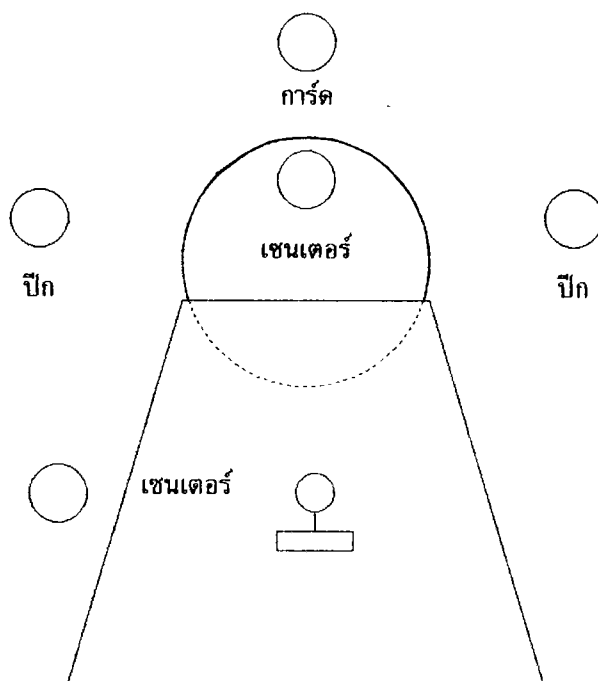
นอกจากนี้ โคลแมนและเรย์ (Coleman and Ray, 1976 : 14-15) ยังได้กล่าวเกี่ยวกับตำแหน่งในการเล่นบาสเกตบอลไว้ว่า ในการเล่นบาสเกตบอล การเรียกชื่อตำแหน่งแต่ละตำแหน่งจะถูกแบ่งโดยพื้นที่ภายในสนาม ซึ่งโดยปกติจะใช้เรียกในขณะที่เป็นฝ่ายรุก

ประกอบด้วย 3 ตำแหน่งด้วยกัน คือ การ์ด (Guard) ฟอร์เวิร์ด (Forward) และเซนเตอร์ (Center) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การ์ด (Guard) ผู้เล่นในตำแหน่งการ์ดจะยืนอยู่ในบริเวณระหว่างเส้นกึ่งกลางสนามกับเส้นโยนโทษในขณะที่เป็นฝ่ายรุก ผู้เล่นในตำแหน่งการ์ดนี้มักจะเป็นผู้ที่มีรูปร่างเล็กกว่าผู้เล่นอื่น ๆ ภายในทีม แต่จะต้องเป็นผู้ที่คล่องแคล่วสามารถนำลูกบอลขึ้นมาเพื่อเล่นเกมสร์กได้ดี การ์ดจะต้องเป็นผู้ที่สั่งการในขณะที่เล่นเกมสร์ก และสามารถควบคุมเกมส์การเล่นของทีมได้ดี สามารถยิงประตูได้ในระยะ 15-25 ฟุต (4.5-7.5 เมตร) การ์ดที่มีประสิทธิภาพจะต้องสามารถเคลื่อนที่เร็วเข้าไปใกล้ห่วงประตูให้มากที่สุด เป็นการดึงคู่ต่อสู้ให้เข้ามาป้องกันตนเอง จากนั้นจึงส่งลูกบอลให้เพื่อนร่วมทีมที่อยู่ในตำแหน่งที่สามารถยิงประตูได้ดี ซึ่งย่อหมายถึงการ์ดจะต้องเป็นผู้ที่ส่งลูกบอลได้ดี และสามารถอ่านเกมส์การเล่นของทีมของเพื่อนร่วมทีมได้ ผู้เล่นในตำแหน่งการ์ดนี้จะต้องเป็นผู้เล่นที่มีประสบการณ์สูง

ฟอร์เวิร์ด (Forward) ผู้เล่นในตำแหน่งฟอร์เวิร์ดจะยืนอยู่บริเวณด้านซ้ายหรือด้านขวา ระหว่างบริเวณวงกลมเส้นโยนโทษกับเส้นข้างสนามในขณะที่เป็นฝ่ายรุกผู้เล่นในตำแหน่งฟอร์เวิร์ดจะต้องเป็นผู้เล่นที่ตัวสูงของทีม มีความสามารถในการเคลื่อนที่เร็วเข้าทำประตู สามารถยิงประตูจากบริเวณมุมของสนามและข้างสนามได้ดี ฟอร์เวิร์ดจะต้องพร้อมที่จะทำการกำบังคู่ต่อสู้เพื่อให้เพื่อนร่วมทีมสามารถยิงประตูได้ และต้องเตรียมพร้อมเสมอที่จะต้องเข้าไปแย่งลูกบอลหลังจากที่มีการยิงประตูพลาด

เซนเตอร์ (Center) ผู้เล่นในตำแหน่งเซนเตอร์จะเป็นผู้เล่นที่ยืนอยู่บริเวณใกล้ห่วงประตูมากที่สุด และหันหลังให้กับห่วงประตูในขณะที่เป็นฝ่ายรุก ผู้เล่นในตำแหน่งเซนเตอร์นี้จะต้องเป็นผู้เล่นที่มีรูปร่างสูงที่สุดของทีม ผู้เล่นในตำแหน่งนี้ควรจะต้องมีทักษะดังนี้ สามารถยิงประตูบริเวณใกล้ห่วงได้ดี มีความสามารถในการทำตัวเองให้พ้นจากการป้องกันเพื่อรับลูกบอลจากเพื่อนร่วมทีม และยังคงต้องยืนอยู่บริเวณใกล้ ๆ ห่วงประตูเพื่อเตรียมพร้อมที่จะเข้าทำการแย่งลูกบอล

ภาพประกอบ 1 แสดงการยืนของแต่ละตำแหน่งในขณะเป็นฝ่ายรุก

หลักในการรุกเมื่อฝ่ายป้องกันตั้งป้องกันแบบโซน

ในการรุกของการเล่นบาสเกตบอล เมื่อฝ่ายป้องกันตั้งรับแบบโซน ผู้เล่นฝ่ายรุกมีวิธีการรุกดังนี้ เจลีย์ พิมพ์พันธุ์ (2529 : 131-133) กล่าวไว้ดังนี้

1. ต้องแน่ใจว่าฝ่ายป้องกันตั้งป้องกันแบบโซน เราจึงเล่นแผนการรุกเมื่อฝ่ายป้องกันตั้งป้องกันแบบโซน

2. พิจารณาให้แน่ว่าการตั้งป้องกันแบบโซนของคู่ต่อสู้เป็นแบบใด (3-2, 1-3-1, 2-1-2, 2-3, 1-2-2 และ 2-2-1)

3. มองหาจุดอ่อนของฝ่ายป้องกันว่าอยู่ตรงไหน

4. วางจุดของผู้เล่นฝ่ายรุกตามรูปแบบของแผนการเล่นในลักษณะรูปสามเหลี่ยมเอาไว้

5. ต้องเคลื่อนที่ตลอดเวลาและพยายามสร้างสถานการณ์ให้ฝ่ายป้องกันสองคน

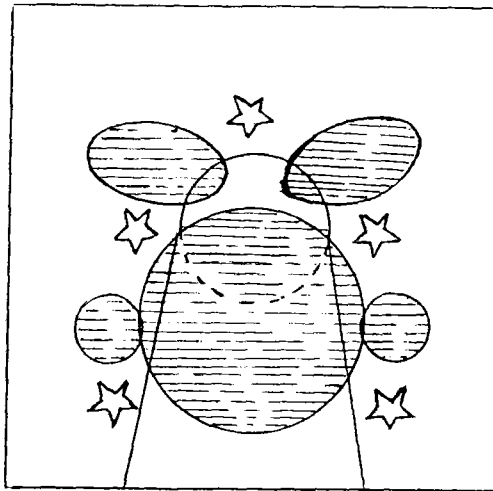
ป้องกันเราคนเดียว

6. วิธีการรุกเมื่อฝ่ายรับตั้งป้องกันแบบโซนที่ดีที่สุดคือ การเล่นเร็วหรือลักไก่ (Fast break) ก่อนที่ฝ่ายรับจะมาตั้งป้องกันทัน

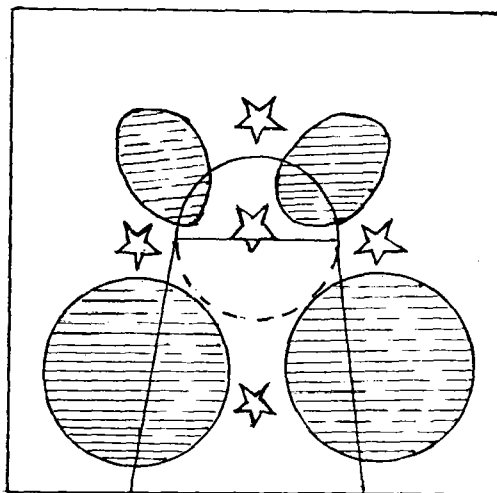
7. พยายามส่งลูกบอลให้มาก ๆ พยายามทำให้ฝ่ายป้องกันเสียขบวนให้ได้

8. ต้องใจเย็น สุขุม เมื่อขึ้นยิงประตูต้องแน่ใจว่าจะต้องได้ประตูอย่างแน่นอน อย่าใจร้อนรีบด่วนยิงประตูเสียก่อนในระยะไกล

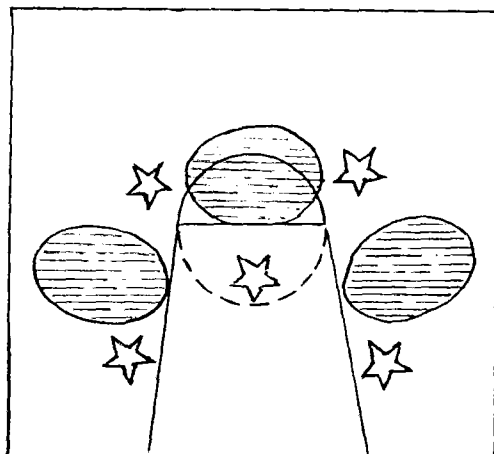
การตั้งป้องกันแบบโซนแต่ละแบบจะมีจุดอ่อนที่นักกีฬาและผู้ฝึกต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ เพราะจุดอ่อนของฝ่ายป้องกันจะเป็นจุดเด่นของฝ่ายรุก แสดงถึงบริเวณจุดอ่อนที่ฝ่ายรุกสามารถเข้าทำประตูดังนี้

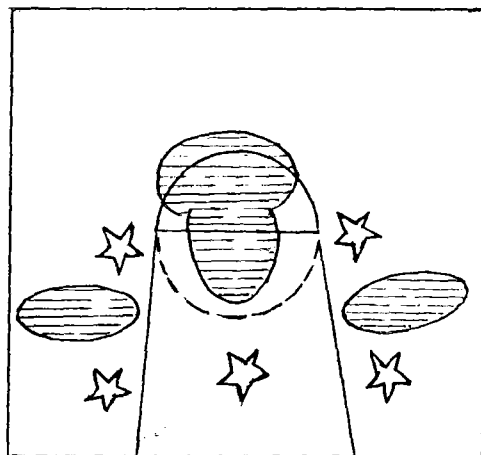
ภาพประกอบ 2 แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 3-2 ควรุกแบบ 1-3-1 หรือ 2-3

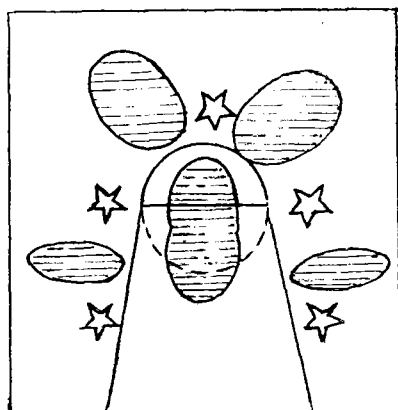
ภาพประกอบ 3 แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 1-3-1 ควรุกแบบ 1-2-2 หรือ 2-1-2

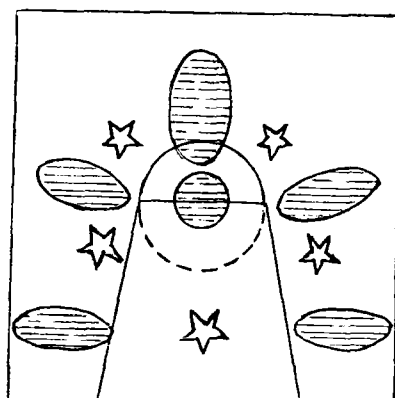
ภาพประกอบ 4 แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 2-1-2 คवरุกแบบ 1-3-1 หรือ 1-2-2

ภาพประกอบ 5 แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 2-3 คवरุกแบบ 1-3-1 หรือ 1-2-2

ภาพประกอบ 6 แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 1-2-2 คवरุกแบบ 1-3-1 หรือ 2-2-1

ภาพประกอบ 7 แสดงการตั้งป้องกันแบบโซน 2-2-1 คवरุกแบบ 1-3-1 หรือ 1-2-2

การรุกเมื่อฝ่ายป้องกันตั้งป้องกันแบบโซน เป็นเรื่องที่คุณเล่นและผู้ฝึกจะต้องทำความเข้าใจให้ดีเพราะในสถานการณ์การเล่นและการแข่งขันย่อมเปลี่ยนแปลงไปได้ทุกขณะ ซึ่งขึ้นอยู่กับวิธีการแก้เกมของฝ่ายป้องกันที่จะพยายามป้องกันฝ่ายรุกไม่ให้ทำประตูได้โดยง่าย ฝ่ายรุกมักจะพบอยู่เสมอว่าฝ่ายป้องกันที่มีรูปร่างสูงใหญ่ และเข้าแย่งลูกบอลหลังจากการยิงประตูได้ดี มักจะใช้วิธีการป้องกันแบบโซน

หลักในการรุกเมื่อฝ่ายป้องกันตั้งป้องกันแบบคนต่อคน

สมรรถชัย น้อยศิริ (2535 : 140-142) ได้กล่าวถึง หลักในการรุกเมื่อฝ่ายป้องกันตั้งป้องกันแบบคนต่อคนไว้ดังนี้

1. ต้องวางแผนในการโจมตีไว้ทั้งสองแบบ คือ ทั้งคนต่อคน และเป็นเซต
2. ผู้ที่มีลูกบอลในการที่จะส่งลูกบอลเข้าเล่น ต้องส่งลูกบอลได้ดี
3. การเลี้ยงลูกบอลต้องมีการเลี้ยงน้อยที่สุด
4. เมื่อส่งลูกบอลแล้วต้องวิ่งพาทางที่จะรับลูกบอลต่อไป
5. ถ้าฝ่ายป้องกันตั้งรับช้า ใช้ศูนย์หน้าเป็นผู้โจมตี
6. ในการแข่งขันที่ผ่านมา มีการส่ง การเลี้ยง การยิงประตูได้ดีเพียงไรก็นำมาใช้ได้
7. มีการฝึกเป็นประจำเพื่อก่อให้เกิดความชำนาญ

วิธีการรุกแบบคนต่อคน

วิธีการรุกแบบนี้ จะต้องทำให้ฝ่ายเดียวกันเกิดการว่างหรือเป็นอิสระจากการป้องกัน วิธีที่ดีที่สุดคือ วิธีการกำบังทางวิ่งของคู่ต่อสู้ (Screen) ซึ่งหมายความว่า กำบังทางวิ่งของคู่ต่อสู้มีวิธีปฏิบัติดังนี้คือ

1. กำบังคู่ทางด้านหน้า หมายถึง การเคลื่อนที่ไปหยุดอยู่หน้าคู่ต่อสู้ห่างประมาณ 1 ก้าว
2. กำบังทางด้านข้าง หมายถึง การเคลื่อนที่ไปหยุดอยู่ทางด้านข้างของคู่ต่อสู้ห่างประมาณ 1 ก้าว
3. กำบังทางด้านหลัง หมายถึง การเคลื่อนที่ไปหยุดอยู่ทางด้านหลังของคู่ต่อสู้ห่างประมาณ 1 ก้าว

แบบของการกำบัง ที่นิยมปฏิบัติกันอยู่มี 3 แบบด้วยกันคือ

1. กำบังให้กับคนที่มีลูกบอล (Ball screen) หมายถึง ผู้เล่นคนใดคนหนึ่ง หรือมากกว่าก็ได้ เคลื่อนที่ไปกำบังทางวิ่งของผู้ที่ป้องกันคนที่มีลูกบอล
2. กำบังให้กับคนที่ไม่มีลูกบอล (Off ball screen) หมายถึง ผู้เล่นคนใดคนหนึ่ง หรือมากกว่าก็ได้ เคลื่อนที่ไปกำบังทางวิ่งของผู้ที่ป้องกันคนที่ไม่มีลูกบอล
3. กำบังเป็นรูปตัว วี (V. cut screen) หมายถึง ผู้ที่จะได้รับการกำบังนี้จะเลี้ยงลูกบอลอยู่ก่อนแล้ว ผู้เล่นคนใดคนหนึ่ง หรือมากกว่าก็ได้ เคลื่อนที่ไปกำบังทางวิ่งของผู้ที่ป้องกันคนที่เลี้ยงลูกบอล หรือคนที่เลี้ยงลูกบอล จะเลี้ยงลูกบอลพามาหาคู่ที่ไม่มีลูกบอลก็ได้

แบบฝึกที่จะเข้าโจมตีแบบคนต่อคน

วิธีการที่จะเล่นมีวิธีการและหลักอยู่หลายประการดังนี้ เช่น การ์ดเล่นกับการ์ด การ์ดเล่นกับปีก การ์ดเล่นกับศูนย์หน้า ปีกเล่นกับปีก ปีกเล่นกับศูนย์หน้า อย่างไรก็ตามวิธีเล่นที่ดีที่สุดในการเข้าโจมตีก็คือ การเข้าโจมตีทางด้านข้างเหตุผลก็คือ

1. ถ้าเข้าโจมตีตรงกึ่งกลาง จะทำให้ผู้ป้องกัน ๓ ได้ง่าย นั่นคือตำแหน่งของผู้ป้องกัน ผู้รุกและห่วงประตูเป็นเส้นตรงเดียวกัน ทำให้การหลบเข้ายิงประตูหรือตั้งยิงได้น้อย
2. ตำแหน่งศูนย์หน้า เป็นตำแหน่งสำคัญในการยืนที่จะต้องส่งลูกให้ แต่ถ้าส่งลูกระหว่างกึ่งกลางจะทำให้คู่ต่อสู้ป้องกันได้ง่าย ถ้าศูนย์หน้าไปอยู่ด้านข้าง ผู้ส่งก็จะส่งลูกจาก ด้านข้างก็จะเป็นการง่ายขึ้นมาก
3. เริ่มเล่นตามแบบฝึกโดยเริ่มทางด้านข้างเป็นหลัก ถ้าส่งลูกให้ศูนย์หน้าไม่ได้ก็ยังมีโอกาสที่จะยิงประตูได้ แต่อย่าลืมว่าต้องกำบัง (Screen) พยายามเข้าโจมตีด้านที่อ่อน ระหว่างในการส่งลูก

วิธีที่จะเข้าโจมตีแบบคนต่อคน มีดังต่อไปนี้

1. กระจายออกเพื่อให้ที่ว่างสำหรับการบุกทะลวงเข้า
2. การ์ดต้องหลอกเข้าเพื่อทำประตู
3. ศูนย์หน้าพาคู่ต่อสู้หนี หรือติดตามไปทางด้านหลังมาก ๆ เพื่อให้โอกาสบุกเข้าใกล้กับห่วงประตู
4. ถ้าการ์ดผ่านเข้าไปได้ แล้วยังไปเจอคู่ต่อสู้อีก ก็ต้องพยายามส่งให้ศูนย์หน้า
5. เมื่อศูนย์หน้าวิ่งเข้ามาทางด้านเส้นโยนโทษ การ์ดต้องพยายามมองหาฝ่ายเดียวกันที่ยืนอยู่บริเวณใกล้ ๆ ห่วงประตู อย่าลืมว่าต้องอยู่ด้านข้าง
6. การ์ดกับศูนย์หน้าต้องพยายามกระจายออกให้ห่าง ๆ กัน

ข้อผิดพลาดสิบประการเมื่อเป็นฝ่ายรุก (Ten most common offensive mistake)

พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์ (2516 : 5-6) ได้กล่าวว่า ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ดังจะกล่าวต่อไปนี้ นับเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เล่นฝ่ายรุกควรพยายามหลีกเลี่ยงหรืองดการกระทำเสีย เพราะนอกจากไม่เกิดผลดีแก่ทีมแล้วยังจะเป็นสิ่งที่ทำให้ฝ่ายตรงข้ามมองเห็นปมด้อยอีกด้วย การที่มีโอกาสจะได้เป็นฝ่ายรุกรุนั้นมิใช่เป็นของง่าย และความหมายของการเป็นฝ่ายรุกก็คือ การเพิ่มคะแนนนั่นเอง ดังนั้นสิ่งที่ไม่ควรกระทำต่าง ๆ เหล่านี้ก็ควรละเว้นเสีย ซึ่งจะได้กล่าวเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. เลี้ยงลูกทุกครั้งเมื่อได้ลูก (บางกรณีไม่ควรเลี้ยงลูกก็ควรดเสีย) การเลี้ยงลูกควรทำได้ใน 2 กรณีเท่านั้น คือ การเลี้ยงลูกเร็ว (Drive) เพื่อบุกเข้ายิงประตูประการหนึ่ง การเลี้ยงลูกหนีคน และเพื่อเตรียมเล่นแบบ (Set pattern) คือ กรณีที่สอง
2. หันหลังให้ลูกเมื่อวิ่งขึ้นในแดนหน้า (Running up court with back to ball)

3. ทำการยิงประตูเมื่อทีมไม่พร้อม
4. ทำการยิงประตูเมื่อมีเปอร์เซนต์ลงท่วงน้อย และอยู่นอกเขตของการยิงประตู
5. ไม่วิ่งตามรีบาวด์หลังจากยิงประตูแล้ว (Forgetting to crash the offensive board)
6. พยายามส่งลูกไปให้ผู้เล่นศูนย์หน้า (Pivot man) ทั้ง ๆ ที่ผู้เล่นกลางถูกป้องกัน

อย่างแข็งแรง

7. ยืนอยู่กับที่โดยไม่เคลื่อนไหว (Standing without purpose) จนทำให้ฝ่ายป้องกันถอยห่างเพื่อสกัดเอาลูกได้ (Sagging)
8. ไม่ใช้คนสกัดกัน (Blocker) คนกำบัง (Screeners) ในการยิงประตู และการส่งลูก
9. ไม่ทำการหลอกล่อเสียก่อน-ก่อนที่จะวิ่งหรือรับลูก
10. ยืนไม่ถูกตำแหน่งหรือวิ่งรวมกลุ่มกันขณะทำการรุก

ข้อผิดพลาดสิบประการเมื่อเป็นฝ่ายป้องกัน (Ten most common defensive mistake)

พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์ (2516 : 4) ได้กล่าวถึง การป้องกันเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นยิ่งในการเล่นบาสเกตบอล อาจถือว่าเป็นหัวใจสำคัญยิ่งอันหนึ่งที่จะทำให้คู่ต่อสู้ทำคะแนนไม่ได้ตามที่เขาต้องการ การป้องกันเป็นแบบฝึกที่น่าเบื่อหน่าย และทำการฝึกได้ยากมาก ผู้ฝึก (Coach) แต่ละคนจะรู้สึกเอือมระอา และจนปัญญาที่จะหาทางเอาชนะใจผู้เล่นในทีมของตัวเองได้ ข้อเสนอแนะด้วยหลักสิบประการ เมื่อตกเป็นฝ่ายป้องกันไว้ดังนี้

1. ปลอ่ยให้ผู้เล่นและลูกบอลผ่านหน้าไปมาได้โดยไม่ได้คิดป้องกัน หรือพยายามจะแย่งลูกเอามา
2. ไม่จับตาผู้เล่น และลูกบอลตลอดเวลา
3. ไม่พยายามที่จะวิ่งกลับมาป้องกันแดนหลังทันทีทันใด เมื่อเสียลูกบอลแก่ฝ่ายรุก
4. ยืนซ้อนกันหรือยืนผิดตำแหน่ง และไม่พยายามหาทางหนีเมื่อถูกบัง (Screen) หรือเมื่อถูกสกัดกั้นจากฝ่ายรุก
5. ปลอ่ยให้ผู้เล่นกลาง (Post man) ยืนตามตำแหน่งที่เขาต้องการ
6. ไม่ทำการสกัดการรีบาวด์ (กระโดดแย่งลูก) ของฝ่ายรุก
7. ไม่ออกถึงตัวคนเลี้ยงลูก และไม่พยายามบังคับคนเลี้ยงลูกให้ไปทางที่เขาไม่ถนัด เช่น เขาถนัดทางขวา บังเขาให้ไปทางซ้าย
8. หลงกลในการหลอกล่อ (Falling for Fake) เช่น เข้าประชิดตัวในจังหวะแรก วิ่งถลาออกตัดลูก เมื่อถูกเขาหลอก เป็นต้น
9. ไม่ยกมือหรือกางแขนออกเมื่อเป็นฝ่ายป้องกัน
10. กระทำฟาวต์โดยไม่สมเหตุสมผล หรือไม่มีเหตุอันสมควร (Committing foolish foul)

ข้อดีและข้อเสียของการป้องกันแบบเป็นเขต (Strong Points and weak Points on Zone Defense)

พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์ (2516 : 1-2) ได้กล่าวว่า การยืนป้องกันแบบเป็นเขต (Zone Defense) เป็นแบบป้องกันที่ง่ายมาก เป็นแบบฝึกที่ง่ายและเข้าใจได้ง่าย ทีมส่วนมากในประเทศไทยส่วนมากนิยมเล่นกันมาตั้งแต่บาสเกตบอลเริ่มมีมาในประเทศไทยเราจนกระทั่งทุกวันนี้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอยู่เองที่ต้องกล่าวถึงจุดดีและจุดเสีย เพื่อชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในการป้องกัน การป้องกันจะเป็นแบบใด ๆ ก็ตามมีส่วนดีด้วยกันทั้งนั้น ผู้ฝึกจะเลือกเอาแบบใดก็ตามย่อมขึ้นอยู่กับความต้องการความแข็งแกร่ง และความฉลาดของทีมเป็นที่ตั้ง และจุดเสียนี้อาจจะเป็นส่วนช่วยผู้ฝึกได้บ้าง เมื่อเลือกเอาการป้องกันแบบเป็นเขตเป็นแบบป้องกันของทีม

ข้อดีของการป้องกันแบบเป็นเขต

1. เป็นการป้องกันที่ร่วมมือร่วมใจของทุก ๆ คนในทีม และทุกคนต่างก็คอยจ้องอยู่ที่การเคลื่อนไหวของฝ่ายรุกที่ครอบครองลูก หรือที่อยู่ใกล้ลูกบอล
2. ผู้ป้องกันไม่จำเป็นต้องวิ่งตามฝ่ายรุกไปทั่วสนาม เพราะฉะนั้นผู้เล่นฝ่ายป้องกันได้ประโยชน์ โดยมีคนป้องกันยืนในตำแหน่งที่สมดุลง่าย
3. ผู้เล่นกองหน้ายืนอยู่ในตำแหน่งที่จะทำการรุกได้ทันทั่วทั้ง
4. การยืนป้องกันในลักษณะนี้จะบังคับให้ฝ่ายรุกยิงประตูในระยะไกล

ข้อเสียของการป้องกันแบบเป็นเขต มีดังนี้

1. ถ้าหากฝ่ายป้องกันวิ่งลงมายืนป้องกันตามตำแหน่งที่วางไว้ไม่ทัน จะทำให้ฝ่ายรุกเข้ายิงประตูทำคะแนนได้ง่าย
2. บางครั้งผู้เล่นฝ่ายป้องกันจะรู้สึกขี้เกียจและไม่ป้องกันเต็มที่ เพราะว่าเขาไม่ได้ถูกกำหนดให้จับคนเล่นคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ
3. ผู้เล่นฝ่ายป้องกันทุกคนจะต้องยกมือขึ้น ในการเคลื่อนที่ทุกคนจะต้องเคลื่อนที่ไปตามทิศทางของลูกบอล และทุกคนจะต้องทำเหมือนกัน แต่ถ้าหากว่าคนใดคนหนึ่งไม่ทำหน้าที่ของตัวเองก็ย่อมจะเปิดจุดอ่อนให้ฝ่ายรุก และเป็นการทำลายน้ำใจของผู้เล่นในทีมของตน
4. ถ้าหากว่าฝ่ายป้องกันมุ่งอยู่ที่ลูกทางด้านหนึ่งของสนาม แต่ลืมนึกถึงอีกด้านหนึ่งก็ย่อมเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าทีมป้องกันไม่สามารถจะป้องกันให้ได้ผล
5. ถ้าหากฝ่ายรุกมีผู้เล่นที่ทำการยิงประตูในระยะไกลได้แม่นยำ การยืนรับแบบ Zone ก็ไม่มีประโยชน์

ข้อดีและข้อเสียของการป้องกันแบบคนต่อคน (Strong Points and Weak Points on Man to Man Defense)

พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์ (2516 : 2-3) ได้กล่าวว่า ตามความเป็นจริงไม่ว่าจะเป็นการป้องกันแบบใดก็ตาม ย่อมต้องมีทั้งข้อดี ข้อเสีย ผู้ฝึกทุกคนทราบดีว่า ทีมของตัวขาดความชำนาญสิ่งใดบ้าง และย่อมต้องหาทางแก้ไขเพื่อปรับปรุงการเล่นให้มีสมรรถภาพดียิ่งขึ้นทั้งการรุกและการรับ การแก้ไขข้อบกพร่องของทีม คือ การสร้างความสามารถ และความเหนียวแน่น แต่การให้แบบฝึกมากมายเกินความสามารถของทีมย่อมมีผลได้ไม่เท่าผลลัพธ์ และในท้ายที่สุดความอลเวงของทีมก็เกิดขึ้น ดังนั้นก่อนที่จะฝึกหรือจะให้ทีมเล่นแบบใดนั้น ควรได้เรียนรู้ เรื่องผลดีและผลเสียบ้างตามควร

ข้อดีการป้องกันแบบคนต่อคน มีดังนี้

1. ทำให้ผู้เล่นฝ่ายรุกตื่นเต้นไม่สามารถทำการเล่นได้
2. ถ้าหากให้ผู้เล่นฝ่ายรุกมีผู้เล่นคนหนึ่งที่สามารถมาก ผู้เล่นฝ่ายป้องกันก็สามารถกำหนดให้ผู้ที่มีความสามารถในการป้องกันในทีมของตัวทำการป้องกันผู้เล่นฝ่ายรุกคนนั้นได้
3. ระบบป้องกันนี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ คือ ผู้เล่นฝ่ายป้องกันสามารถเลือกบุคคลทำการป้องกันให้เหมาะสมกับฝ่ายรุก เป็นต้นว่าในด้านความสูงและความสามารถ
4. วิธีป้องกันแบบนี้ทำได้หลายวิธี เช่น
 - 4.1 แบบจับเป็นคู่ ๆ มาตั้งแต่แดนหน้า (Full Court Press) โดยวิธีนี้ฝ่ายป้องกันทำการป้องกันตั้งแต่อีกฝ่ายหนึ่งส่งลูกเข้าเล่น
 - 4.2 แบบจับเป็นคู่ ๆ ครึ่งสนาม (Half Court Press) วิธีนี้ก็เหมือนวิธี 4.1 แต่ฝ่ายป้องกันลงมาป้องกันครึ่งสนาม
 - 4.3 แบบธรรมดา คือ เริ่มป้องกันเมื่อฝ่ายรุกได้ผ่านเส้นกลางลงมาแล้ว
5. ฝ่ายป้องกันจะต้องเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา อย่าหยุด อย่ารอ ให้ฝ่ายรุกเคลื่อนไหวก่อน มิฉะนั้นแล้วฝ่ายป้องกันจะตามผู้รุกไม่ทัน

ข้อเสียการป้องกันแบบคนต่อคน มีดังนี้

1. ถ้าฝ่ายรุกมีความชำนาญในการเล่นมากกว่า ฝ่ายป้องกันก็ตกอยู่ในฐานะลำบาก ถูกหลอกล่อให้เสียขบวน ทำให้กีดกันกันเอง
2. ถ้าหากฝ่ายรุกทำการรุกอย่างรวดเร็ว ฝ่ายป้องกันจะลงไม่ทัน
3. ทำให้ผู้เล่นเหนื่อยมากกว่าวิธีป้องกันแบบเป็นเขต
4. ฝ่ายป้องกันมักจะทำผิดพลาดได้ง่าย
5. ต้องการผู้เล่นที่มีความชำนาญในการป้องกันมาก
6. บางครั้งก็ยากสำหรับผู้ฝึกที่จะสอนให้ผู้เล่นโดยถูกต้อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการรุก

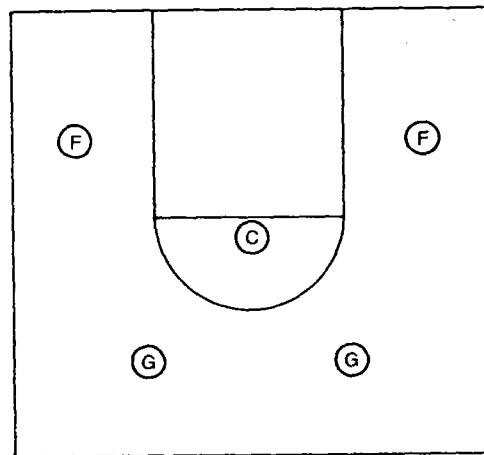
สมรรถชัย น้อยศิริ (2535 : 142-143) กล่าวถึงข้อเสนอแนะในการรุกไว้ดังนี้

1. การส่งลูกทุกครั้งต้องดี-มีที่หมาย-และแม่นยำ การส่งลูกเสีย 1 ครั้ง ก็หมายถึงเสียการครอบครอง
2. ยอมให้มีการเล่นลูกกระโดดดีกว่าที่จะส่งลูกเสีย 1 ครั้ง
3. เมื่อรับาวด์ลูกได้ สิ่งแรกที่ทำคือ มองดูให้ทั่วเพื่อว่าท่านจะได้ส่งลูกไปยังเพื่อนร่วมทีม ถ้าเป็นไปได้มองไปข้างหน้า ด้านข้าง เพื่อเป็นการเปิดเกมส์ และเลี้ยงลูกไปยังที่ว่างได้
4. หลีกเลี่ยงการส่งลูกข้ามสนาม การส่งลูกเช่นนั้นจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามตัดลูกได้ง่าย
5. เมื่อต้องการส่งลูกให้ฝ่ายเดียวกันส่งให้สูง ส่งลูกสูงนั้นทำให้การรับง่ายกว่าลูกต่ำ
6. การเล่นของทุกคนในทีมต้องสัมพันธ์กัน การพยายามที่จะส่ง-ยิง-เลี้ยงลูกยาก ๆ เพียงคนเดียวนั้นไม่มีประโยชน์ ฉะนั้นควรส่งลูกให้เพื่อนในทีมที่มีโอกาสดีกว่าเรา
7. การยิงประตูทุกครั้งต้องมีเปอร์เซ็นต์ลงห่วงอย่างน้อยร้อยละ 75 อย่ายิงประตูโดยปราศจากความหวัง
8. อย่ายิงลูกในระยะไกลนอกจากเพื่อนร่วมทีมจะอยู่ในตำแหน่งพร้อมที่จะรับาวด์
9. การเล่นลูกเร็ว ควรจะมองดูว่ามีเพื่อนตามมาหรือไม่ ถ้าเขามีโอกาสดีกว่าควรให้ลูกแก่เขาเพื่อยิงประตู ไม่ควรยิงประตูคนเดียวหากไม่แน่ใจ
10. วิ่งแยกกันทันที (Cut-Away) เพื่อโอกาสที่จะทำประตู เมื่อแย่งลูกได้
11. การเล่นแบบเร็ว หลังจากส่งลูกไปยังเพื่อนในทีมแล้วให้เคลื่อนที่ตามอย่างรวดเร็วและจับตาดูเพื่อการส่งกลับมายังเรา
12. ระวังอยู่เสมอว่าขณะที่ท่านเป็นผู้ครอบครองลูกบอล คู่ต่อสู้ไม่มีโอกาสที่จะทำคะแนนได้
13. วิ่งไปข้างหน้าดีกว่าวิ่งหนีไปทีอื่น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการส่งลูกได้ง่ายเข้า
14. หลังจากท่านแย่งลูกได้จากการรับาวด์ และไม่อยู่ในตำแหน่งการยิงที่ดี ควรมองหาเพื่อนร่วมทีมทางเส้นโยนโทษเพื่อโอกาสในการยิงประตูง่ายเข้า
15. ทำการเคลื่อนที่ที่อยู่เสมอ หลีกเลี่ยงการวิ่งอย่างไม่มีจุดหมาย ต้องเป็นผู้เล่นที่ฉลาด
16. ศึกษาคู่ต่อสู้ของท่านตั้งแต่เริ่มเล่น แล้วจะทำให้ได้เปรียบ เมื่อเข้าใจจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ได้
17. ผู้เล่นทุกคนต้องไม่ยืนนิ่งอยู่กับที่
18. เล่นแบบเร็วทุกครั้งเมื่อมีโอกาส
19. ผู้เล่นกลางต้องพร้อมที่จะเล่นลูกได้ทันทีทุกโอกาส
20. การวิ่งก็เพื่อหาโอกาสให้คนว่าง เมื่อมีว่างรีบส่งลูกให้ทันจังหวะเพื่อยิงประตู

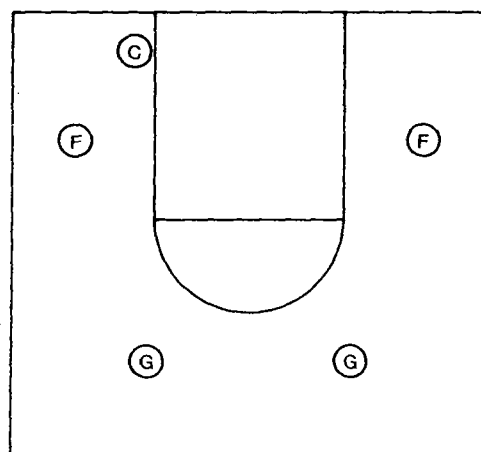
รูปแบบการรุก 6 แบบ

วิลคส์ (Wilkes. 1982 : 121-307) ได้กล่าวว่าในการเล่นเป็นทีมรุกในกีฬาบาสเกตบอลจะต้องมีรูปแบบการรุกแบบต่าง ๆ ดังนี้

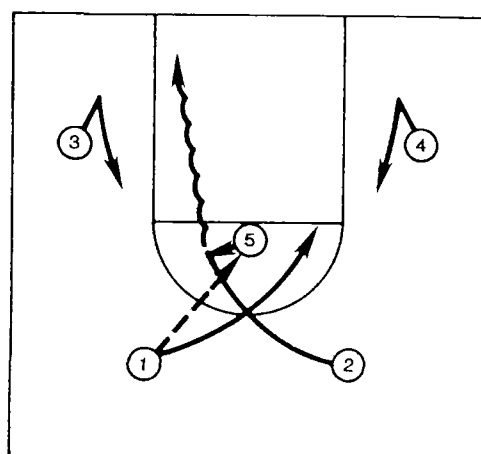
1. การรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 (The Single-Post Offense) คือ การรุกโดยมีผู้เล่นที่เล่นเป็นตัวกลางจะทำหน้าที่กำบังฝ่ายป้องกัน เพื่อป้อนลูกบอลให้ฝ่ายเดียวกันขึ้นยิงประตูและที่สำคัญก็คือจะต้องเข้าแย่งลูกบอลหลังจากการยิงประตู

ภาพประกอบ 8 แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบ 2-1-2

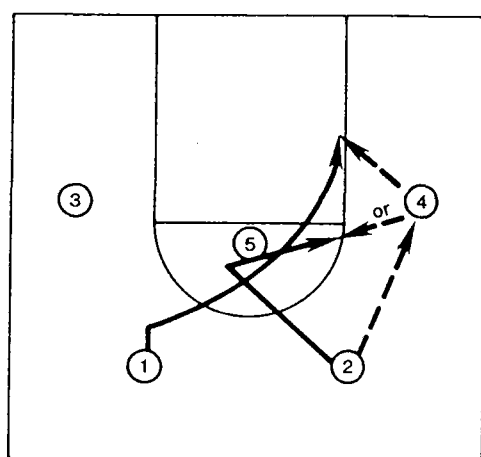

ภาพประกอบ 9 แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบ 2-2-1

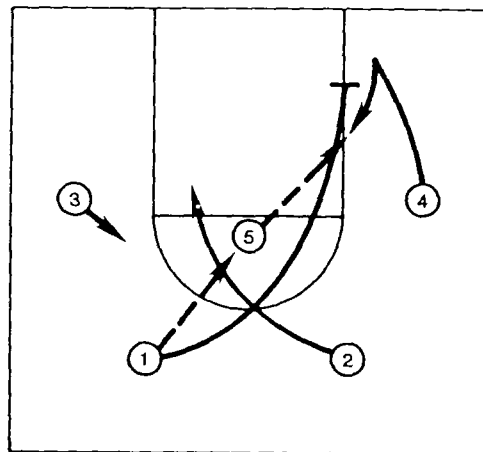
ภาพประกอบ 10

ภาพประกอบ 10 รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 1 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 5, 1 วิ่งตัดไปทางด้านขวาของหมายเลข 5 และ 2 วิ่งตัดไปทางด้านซ้ายของหมายเลข 5 เพื่อรับลูกบอลเข้ายิงประตู 3 และ 4 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางเข้าแย่งลูกบอล

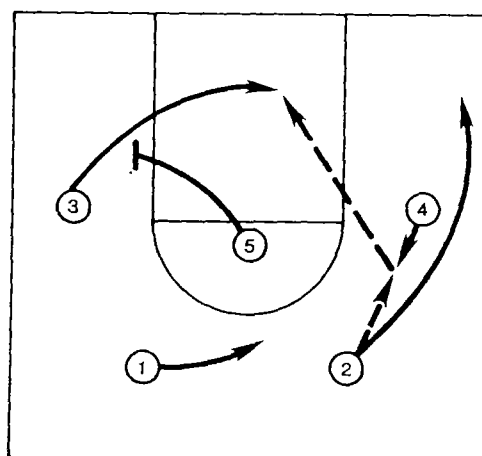
ภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 11 รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 2 หมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 4, 1 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางมาด้านขวาของหมายเลข 5 เพื่อรับลูกบอลจากหมายเลข 4 เข้ายิงประตู และหมายเลข 2 วิ่งหลอกไปทางซ้ายแล้วเปลี่ยนทิศทางมาด้านขวา เพื่อรับลูกบอลจากหมายเลข 4 หมายเลข 4 ไม่สามารถส่งให้หมายเลข 1 ได้ ก็สามารถส่งให้หมายเลข 2 ยิงประตูได้อีกทางหนึ่ง

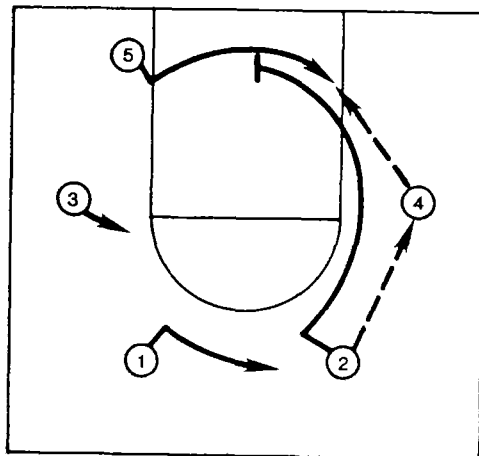
ภาพประกอบ 12

ภาพประกอบ 12 รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 3 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 5 แล้วหมายเลข 1 วิ่งไปทางด้านขวาของหมายเลข 5 เพื่อทำก้านังให้กับหมายเลข 4 หมายเลข 2 วิ่งไปทางด้านซ้ายของหมายเลข 5 หมายเลข 4 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางโดยมีหมายเลข 1 ทำก้านังให้เพื่อเข้ายิงประตู หมายเลข 3 วิ่งไปแทนตำแหน่งของหมายเลข 1

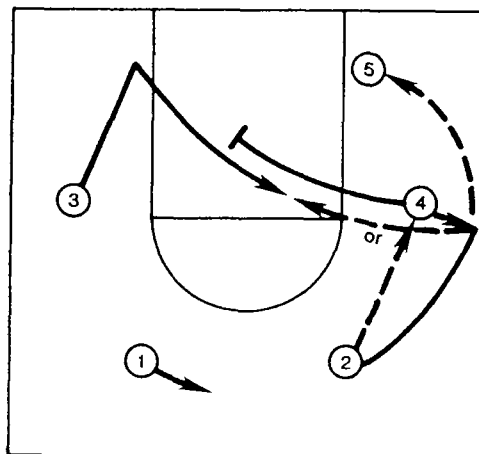
ภาพประกอบ 13

ภาพประกอบ 13 รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 แบบที่ 4 หมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 4 แล้วหมายเลข 2 วิ่งอ้อมหมายเลข 4 และหมายเลข 5 วิ่งไปทำก้านังให้กับหมายเลข 3 วิ่งผ่าน แล้วหมายเลข 4 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 3 เข้ายิงประตู หมายเลข 1 วิ่งไปแทนตำแหน่งหมายเลข 2

ภาพประกอบ 14

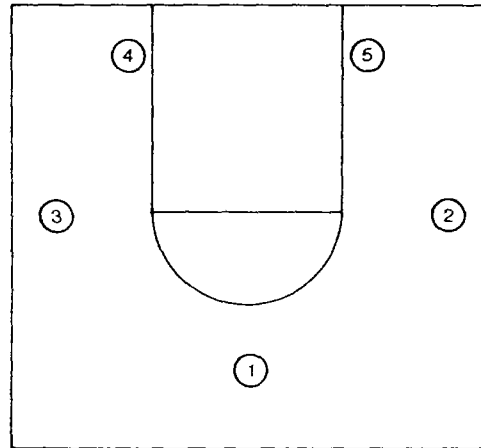
ภาพประกอบ 14 รูปแบบการรุกแบบ 2-2-1 แบบที่ 1 หมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 4 แล้วหมายเลข 2 วิ่งหลอกไปทำกำบังให้หมายเลข 5 หมายเลข 4 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 5 ยิ่งประตู หมายเลข 1 วิ่งไปแทนตำแหน่งหมายเลข 2

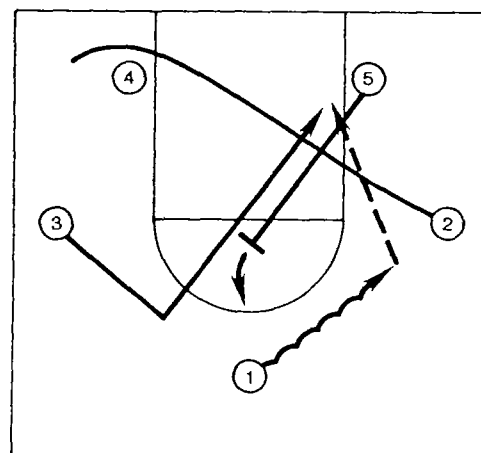
ภาพประกอบ 15

ภาพประกอบ 15 รูปแบบการรุกแบบ 2-2-1 แบบที่ 2 หมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 4 แล้วหมายเลข 2 วิ่งไปรับลูกบอลจากหมายเลข 4 และหมายเลข 4 วิ่งไปทำกำบังให้กับหมายเลข 3 หมายเลข 3 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางเพื่อรับลูกบอลจากหมายเลข 2 หมายเลข 2 สามารถส่งลูกบอลให้ หมายเลข 3 หรือหมายเลข 5 ได้ทั้งสองทาง และหมายเลข 1 วิ่งไปแทนตำแหน่ง หมายเลข 2

2. การรุกแบบ 1-2-2 (The Double-Post Offense) คือ การรุกโดยมีผู้เล่นสูงสองคนยืนอยู่คนละข้างของเส้นหลัง เคลื่อนตัวเพื่อทำก้ำบังให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันรับลูกบอลเพื่อยิงประตูและจึงเข้าแย่งลูกบอลหลังจากการยิงประตู

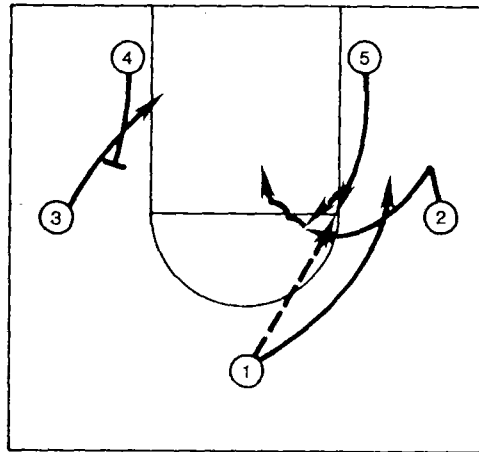

ภาพประกอบ 16 แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบ 1-2-2

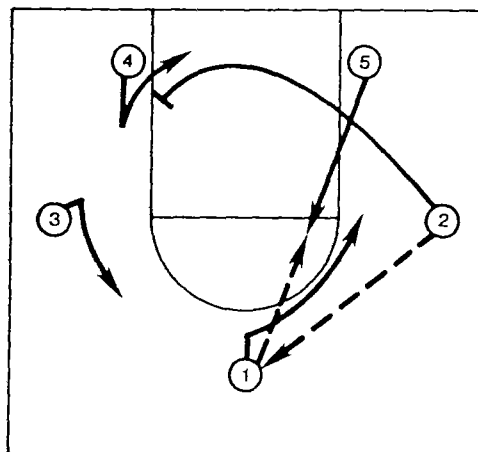
ภาพประกอบ 17

ภาพประกอบ 17 รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 1 หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอลไปทางด้านขวาหมายเลข 2 วิ่งตัดไปแล้วอ้อมหลังหมายเลข 4 หมายเลข 3 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางพร้อมหมายเลข 5 วิ่งทำก้ำบังให้หมายเลข 3 และหมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 3 ยิงประตู

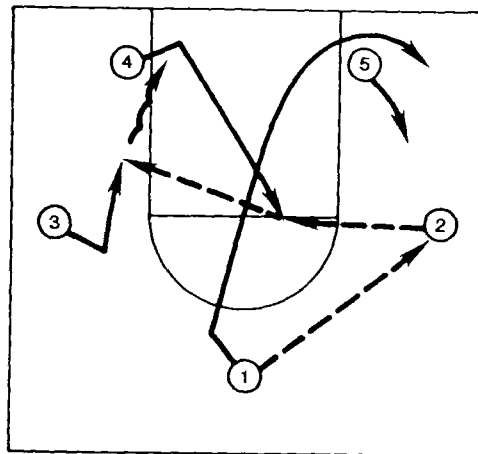
ภาพประกอบ 18

ภาพประกอบ 18 รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 2 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 5 แล้ววิ่งไปแทนตำแหน่งของหมายเลข 5 หมายเลข 2 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางไปรับลูกบอลจากหมายเลข 5 เพื่อเข้ายิงประตู หมายเลข 4 ทำก้ำบังให้กับหมายเลข 3 เพื่อเข้าแย่งลูกบอล

ภาพประกอบ 19

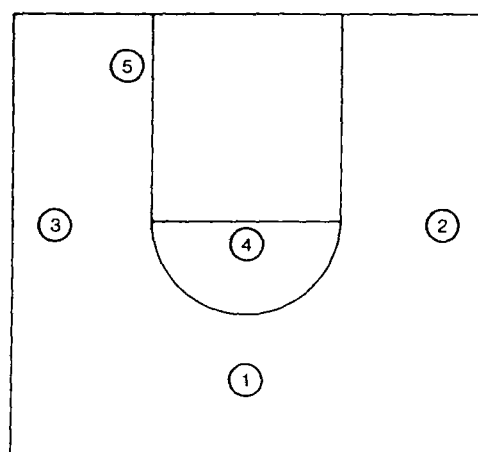
ภาพประกอบ 19 รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 3 หมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 1 หมายเลข 5 วิ่งขึ้นมารับลูกบอลจากหมายเลข 1 แล้วหมายเลข 1 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางไปรับลูกบอลจากหมายเลข 5 และหมายเลข 2 วิ่งตัดไปเพื่อทำก้ำบังให้หมายเลข 4 หมายเลข 4 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางเพื่อเข้ายิงประตู โดยรับลูกบอลจากหมายเลข 1 และหมายเลข 3 วิ่งไปแทนตำแหน่งของหมายเลข 1

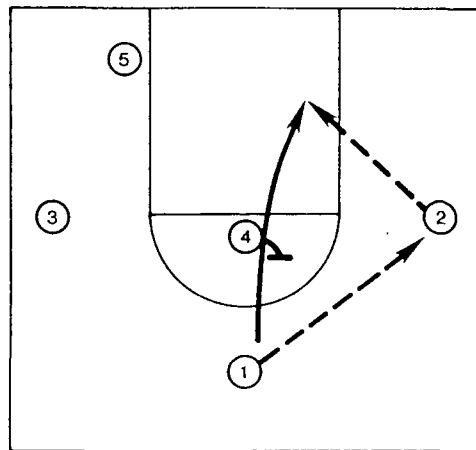
ภาพประกอบ 20

ภาพประกอบ 20 รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 แบบที่ 4 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 2 แล้วหมายเลข 1 วิ่งตัดไปอยู่ด้านเดียวกับหมายเลข 5 พร้อมหมายเลข 4 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางขึ้นมารับลูกบอลจากหมายเลข 2 ที่บริเวณเส้นโยนโทษ หมายเลข 3 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางรับลูกบอลจากหมายเลข 4 แล้วเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตู

3. การรุกแบบ 1-3-1 (The Tandem-Post 1-3-1 Offense) คือ การรุกโดยการยืนสูงหนึ่งคนและต่ำหนึ่งคน ผู้เล่นที่ยืนสูงจะอยู่บริเวณเส้นโยนโทษ และผู้เล่นที่ยืนต่ำจะยืนอยู่บริเวณเส้นหลัง

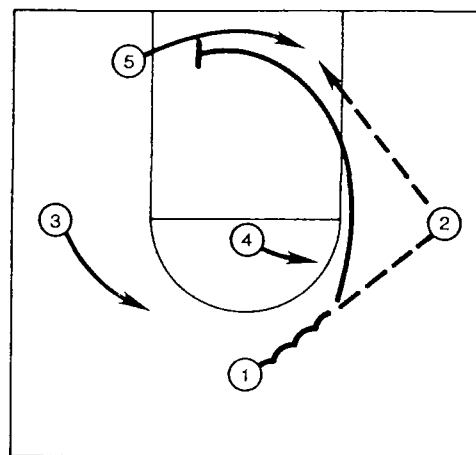

ภาพประกอบ 21 แสดงพื้นฐานการรุกแบบ 1-3-1

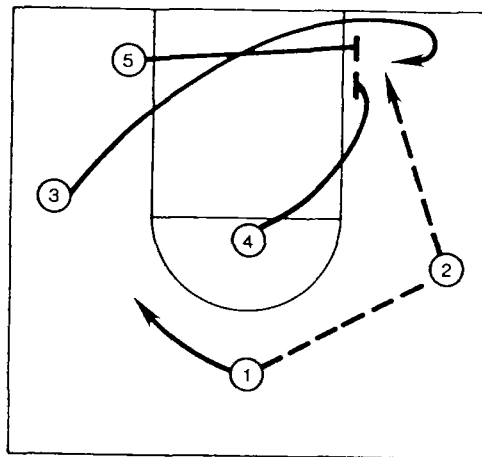
ภาพประกอบ 22

ภาพประกอบ 22 รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 1 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 2, 1 วิ่งตัดไปเพื่อยิงประตูโดยมีหมายเลข 4 ทำก้ำบังให้หมายเลข 1 แล้วหมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 1 ยิงประตู

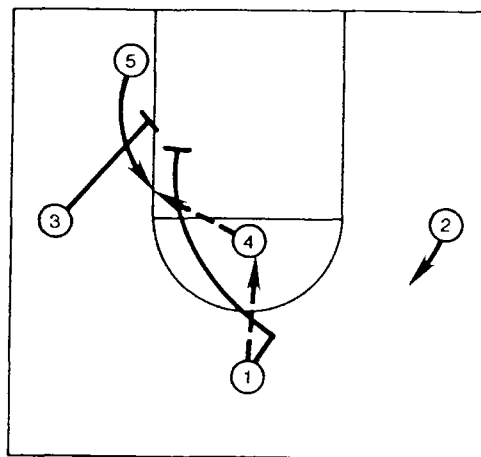
ภาพประกอบ 23

ภาพประกอบ 23 รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 2 หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอลแล้วส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 2, 1 วิ่งตัดไปทางด้านซ้ายเพื่อทำก้ำบังให้หมายเลข 5, 2 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 5 ยิงประตูโดย หมายเลข 3 วิ่งไปแทนตำแหน่งหมายเลข 1 หมายเลข 4 เข้าแย่งลูกบอล

ภาพประกอบ 24

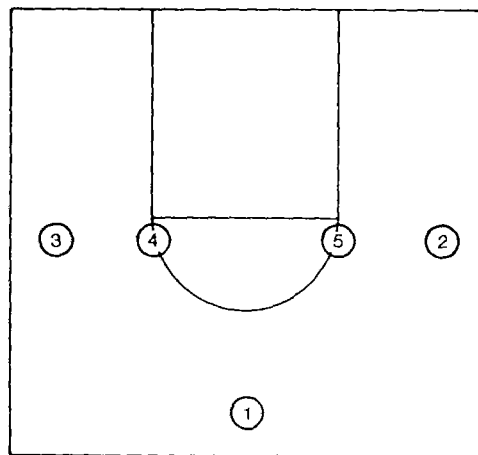
ภาพประกอบ 24 รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 3 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 2 พร้อมกับหมายเลข 4 และหมายเลข 5 วิ่งไปเพื่อทำก้ำบังบริเวณเส้นหลังด้านขวาเพื่อให้หมายเลข 3 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางเพื่อยิงประตูโดยหมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้

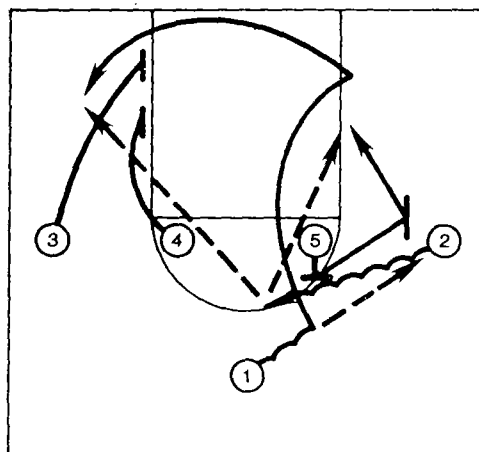
ภาพประกอบ 25

ภาพประกอบ 25 รูปแบบการรุกแบบ 1-3-1 แบบที่ 4 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 4 บริเวณเส้นโยนโทษพร้อมกับหมายเลข 1 และหมายเลข 3 วิ่งไปเพื่อทำก้ำบังให้หมายเลข 5 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางเพื่อขึ้นมายิงประตูโดยหมายเลข 4 ส่งลูกบอลให้ยิงประตู และหมายเลข 2 วิ่งมาแทนตำแหน่งหมายเลข 1

4. การรุกแบบ 1-4 (The 1-4 Offense) คือ การรุกโดยใช้ผู้เล่นสูงสองคนยืนอยู่คนละข้างของเส้นโยนโทษแนวเดียวกับผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน

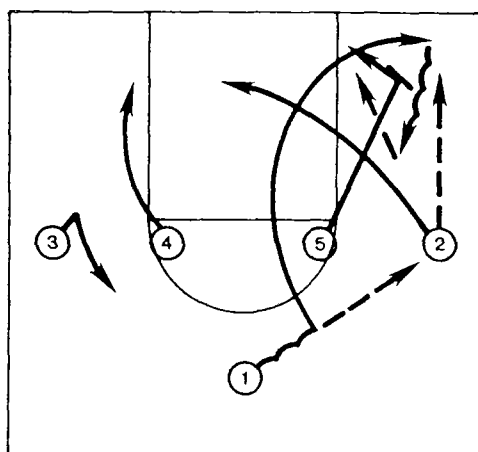

ภาพประกอบ 26 แสดงพื้นฐานการรุกแบบ 1-4

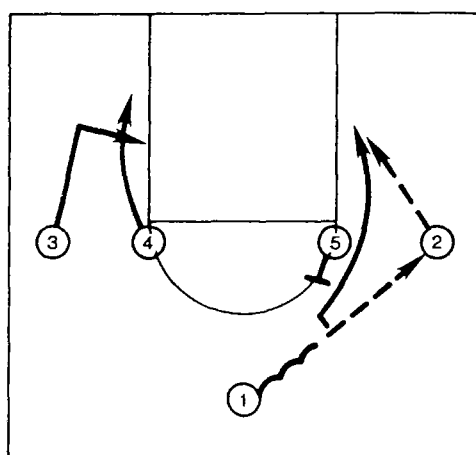
ภาพประกอบ 27

ภาพประกอบ 27 รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 1 หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอลแล้วส่งลูกบอลให้หมายเลข 2 หมายเลข 1 วิ่งตัดโดยมีหมายเลข 5 ทำก้ำบังให้พร้อมกับหมายเลข 3 และหมายเลข 4 ทำก้ำบังให้หมายเลข 1 ทางด้านซ้ายบริเวณเส้นหลัง หมายเลข 2 เลี้ยงลูกบอลให้หมายเลข 5 ทำก้ำบังเพื่อส่งลูกบอลให้หมายเลข 1 ยิ่งประตู

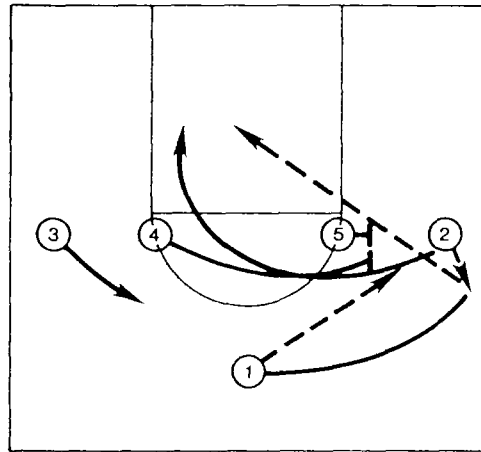
ภาพประกอบ 28

ภาพประกอบ 28 รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 2 หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอล แล้วส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 2 แล้ว 1 วิ่งตัดไปทางด้านขวาของสนามและหมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 1 หมายเลข 2 ส่งบอลแล้ววิ่งตัดไปทางด้านซ้ายของสนาม หมายเลข 5 วิ่งลงไปทำก้าน้ำให้หมายเลข 1 เพื่อให้หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอลหลบหลีกเข้ายิงประตู

ภาพประกอบ 29

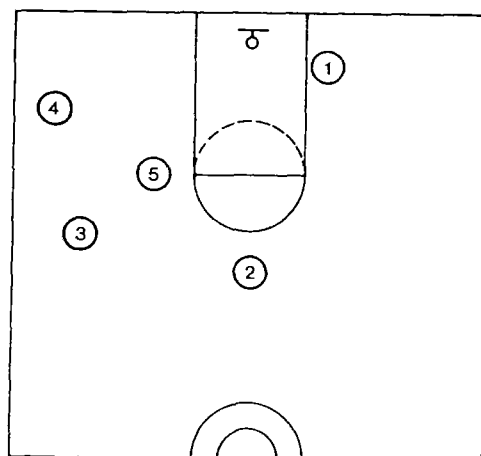
ภาพประกอบ 29 รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 3 หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอล แล้วส่งให้กับหมายเลข 2 และหมายเลข 1 วิ่งตัดไปทางด้านขวาร่วมกับที่หมายเลข 5 ทำก้าน้ำให้หมายเลข 1 เพื่อเข้ายิงประตูโดยหมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้ยิงประตู

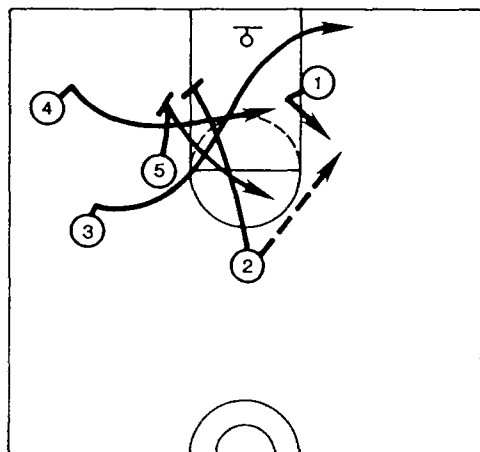
ภาพประกอบ 30

ภาพประกอบ 30 รูปแบบการรุกแบบ 1-4 แบบที่ 4 หมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 2 แล้วหมายเลข 1 วิ่งไปรับลูกบอลจากหมายเลข 2 อีกครั้งหนึ่งที่ตำแหน่งของหมายเลข 2 แล้วหมายเลข 2 วิ่งตัดไปทางด้านซ้ายโดยมีหมายเลข 4 และหมายเลข 5 ทำก้ำบังให้ แล้วหมายเลข 1 ส่งลูกบอลให้ หมายเลข 2 ยิ่งประตู

5. การรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง (The Shuffle and Wheel Offense)
คือ การรุกแบบนี้จะมีการรุกโดยหนักไปทางด้านใดด้านหนึ่งของสนามก่อนแล้วจึงเปลี่ยนทิศทางไปรุกด้านตรงข้ามทันทีเมื่อมีโอกาส การรุกแบบนี้จะต้องมีผู้เล่นที่มีความสูงไล่เลี่ยกัน สามารถเล่นได้ทุกตำแหน่งและมีทักษะในการครอบครองลูกบอลและวิ่งตัดได้ดี

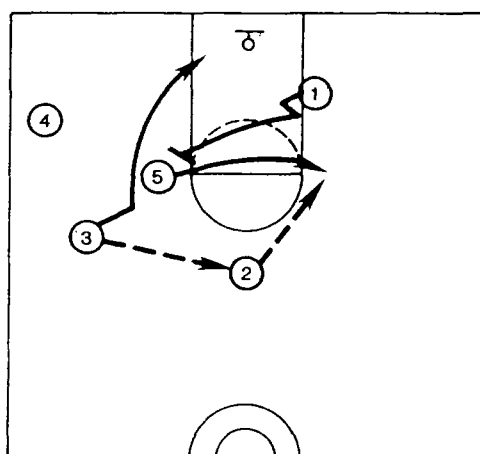

ภาพประกอบ 31 แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง

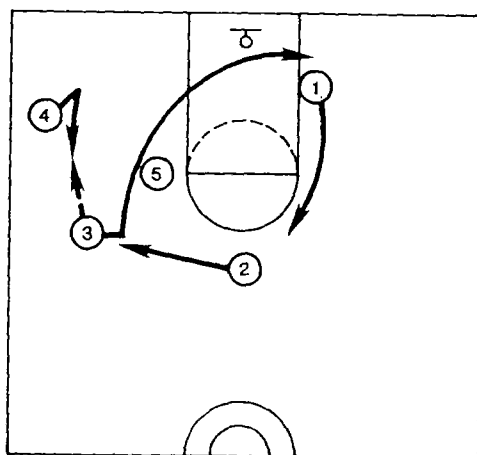
ภาพประกอบ 32

ภาพประกอบ 32 รูปแบบการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 1
หมายเลข 3 วิ่งตัดไปด้านขวาและหมายเลข 5 วิ่งลงไปทำกำบังให้หมายเลข 4 และ 4 วิ่งตัดไป
ทางขวาและ 2 วิ่งไปทำกำบังให้หมายเลข 5 วิ่งขึ้นมายืนตำแหน่งบริเวณเส้นโยนโทษ

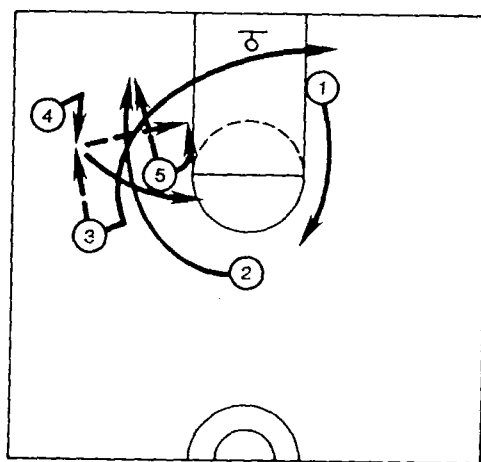
ภาพประกอบ 33

ภาพประกอบ 33 รูปแบบการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 2
หมายเลข 1 วิ่งไปทำกำบังให้กับหมายเลข 5 แล้วหมายเลข 3 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 2 และ
หมายเลข 2 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 5 หมายเลข 3 วิ่งตัดไปทางด้านขวาของสนาม

ภาพประกอบ 34

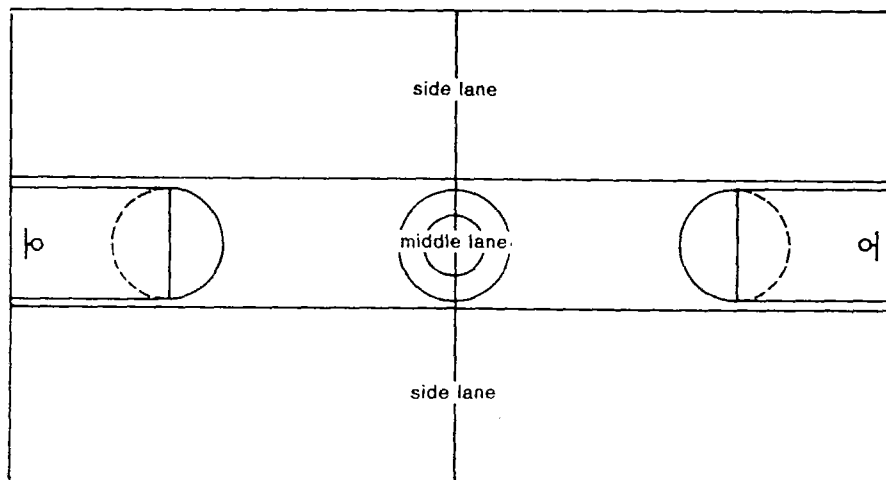
ภาพประกอบ 34 รูปแบบการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 3
 หมายเลข 3 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 4 แล้วหมายเลข 3 วิ่งหลอกแล้วเปลี่ยนทิศทางไปแทนที่
 หมายเลข 1 หมายเลข 2 วิ่งไปแทนตำแหน่งหมายเลข 3 หมายเลข 1 วิ่งไปแทนตำแหน่ง
 หมายเลข 2

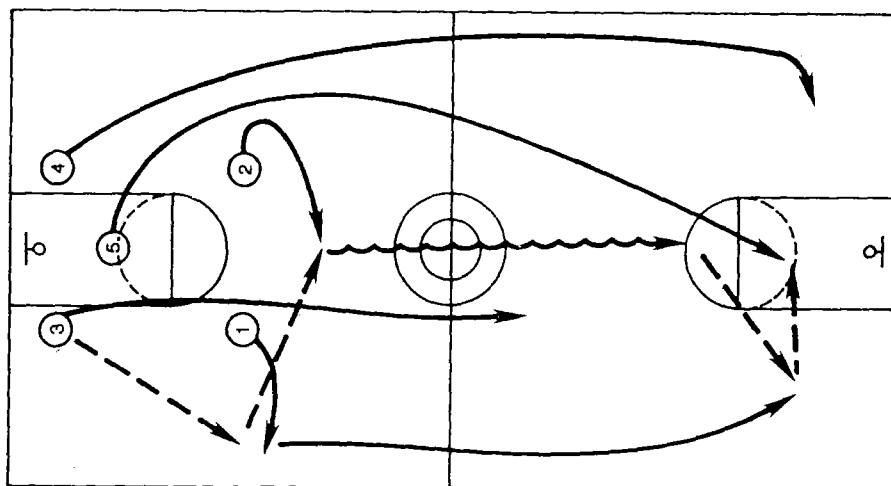
ภาพประกอบ 35

ภาพประกอบ 35 รูปแบบการรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง แบบที่ 4
 หมายเลข 3 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 4 แล้วหมายเลข 3 วิ่งตัดไปทางด้านขวาของเส้นหลัง
 หมายเลข 4 ส่งลูกบอลให้หมายเลข 5 และหมายเลข 4 วิ่งตัดผ่านหมายเลข 5 ทางด้านขวา
 และหมายเลข 2 วิ่งตัดผ่านหมายเลข 5 ทางด้านซ้าย เพื่อรับลูกบอลยิงประตู หมายเลข 1
 วิ่งไปแทนตำแหน่งหมายเลข 2

6. การรุกแบบรวดเร็ว หรือ “ลักไก่” (The Fast-Break Offense) คือ การรุกโดยการแย่งลูกบอลได้หรือการทำผิดพลาด ผิดระเบียบจากการเล่นแล้วฉวยโอกาสรุกอย่างรวดเร็วทันทีทันใดก่อนฝ่ายป้องกันจะลงมาป้องกันได้ทันเวลา

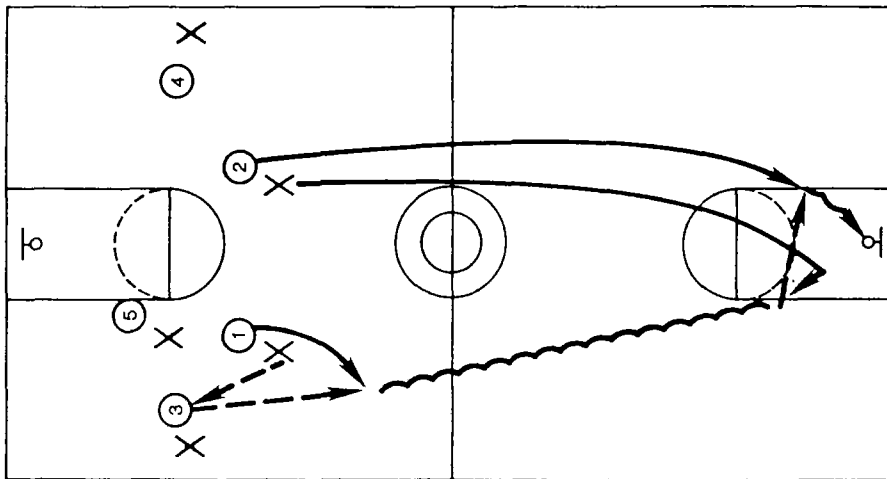

ภาพประกอบ 36 แสดงรูปแบบพื้นฐานการรุกแบบรวดเร็ว หรือ “ลักไก่” แบ่งพื้นที่สนามออกเป็น 3 ส่วนเท่า ๆ กัน ตามแนวนานเส้นข้างตั้งฉากกับเส้นหลัง

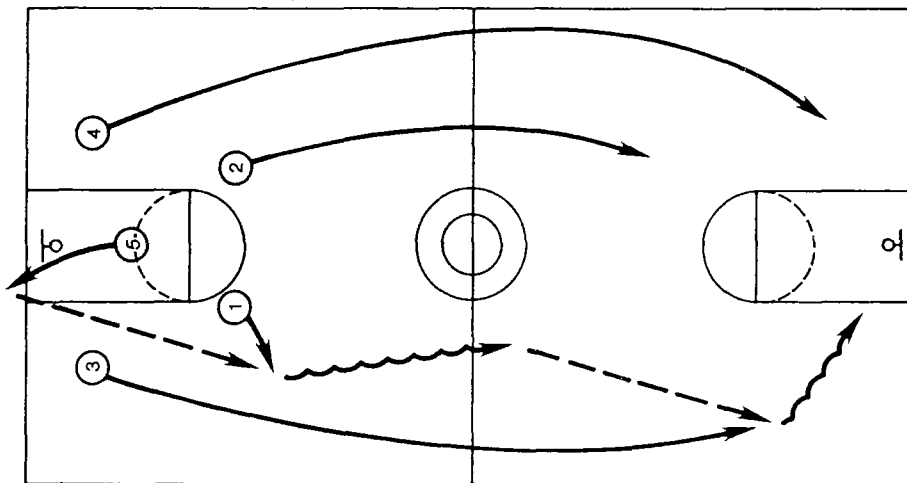
ภาพประกอบ 37

ภาพประกอบ 37 รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 1 หมายเลข 3 แย่งลูกบอลได้ ส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 1 แล้วหมายเลข 1 ส่งลูกบอลต่อไปให้หมายเลข 2 ตรงบริเวณกลางสนามและหมายเลข 1 วิ่งขึ้นไปอยู่บริเวณด้านซ้ายของสนาม หมายเลข 2 เลี้ยงลูกบอลอย่างรวดเร็วขึ้นไปอยู่บริเวณเส้นโยนโทษและส่งลูกบอลให้หมายเลข 1 ที่อยู่ด้านซ้าย และหมายเลข 1 ส่งต่อไปให้หมายเลข 5 ที่วิ่งมาจากด้านหลังยิงประตู หมายเลข 3 และ 4 วิ่งตามขึ้นมาเพื่อแย่งลูกบอล

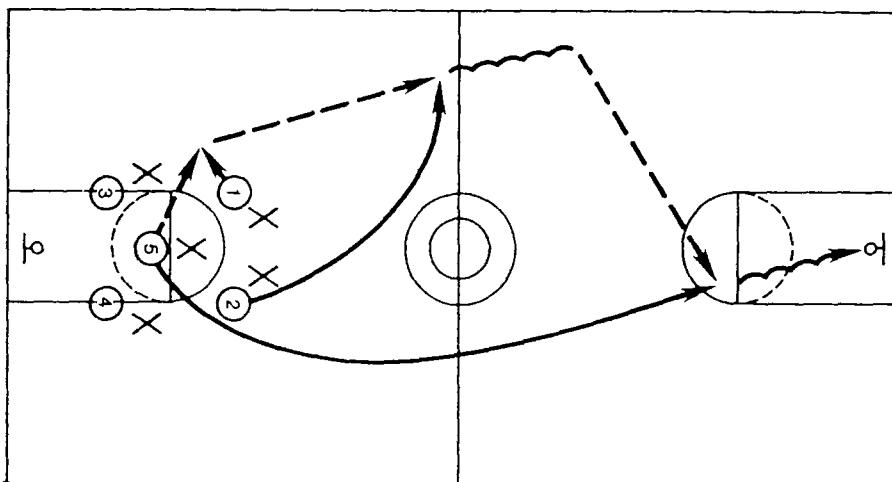
ภาพประกอบ 38

ภาพประกอบ 38 รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 2 หมายเลข 3 แล่งลูกบอลได้จากการผิดพลาดของผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามแล้วส่งลูกบอลให้หมายเลข 1 หมายเลข 2 วิ่งขึ้นไปด้านตรงข้ามหมายเลข 1 หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอลอย่างรวดเร็ว เพื่อเข้ายิงประตู และเมื่อมีฝ่ายป้องกันก็สามารถส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 2 เข้ายิงประตูก็ได้

ภาพประกอบ 39

ภาพประกอบ 39 รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 3 หมายเลข 5 ส่งลูกบอลเข้าสู่สนามจากเส้นหลัง เมื่อลูกบอลลงห่วงประตูให้กับหมายเลข 1 โดยหมายเลข 3 และ 4 วิ่งออกบริเวณด้านข้างของสนามทั้งสองด้านเพื่อเข้ายิงประตู เมื่อหมายเลข 1 ได้รับลูกบอลจากหมายเลข 5 แล้วเลี้ยงลูกบอลอย่างรวดเร็วและส่งลูกบอลให้หมายเลข 3 เข้ายิงประตู

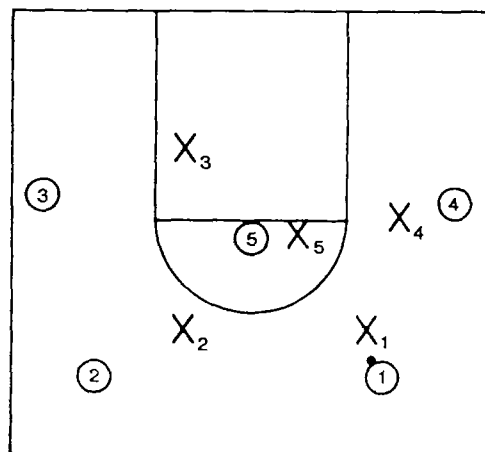
ภาพประกอบ 40

ภาพประกอบ 40 รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว แบบที่ 4 หมายเลข 5 ปิดลูกบอลให้กับหมายเลข 1 หมายเลข 2 วิ่งตัดเข้ามารับลูกบอลด้านเดียวกับหมายเลข 1 หมายเลข 5 วิ่งขึ้นไปรุกเพื่อยิงประตู โดยหมายเลข 2 ได้รับลูกบอลจากหมายเลข 1 แล้วเลี้ยงลูกบอลอย่างรวดเร็วและส่งลูกบอลให้กับหมายเลข 5 เข้ายิงประตู

รูปแบบการป้องกัน มี 4 แบบ

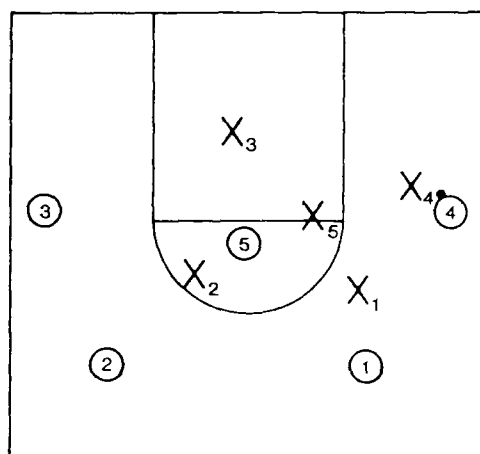
สตาร์ลีนและแฮนเลอร์ (Satalin and Handler. 1985 : 113-123) ได้กล่าวถึงรูปแบบการป้องกันไว้ดังนี้

1. การป้องกันแบบคนต่อคน (Man-for-Man Defense) คือ การป้องกันแบบคนต่อคนเป็นการมอบหมายให้จำกัดการเล่นและควบคุมผู้เล่นฝ่ายรุก และพยายามควบคุมให้ผู้เล่นฝ่ายรุกออกไปนอกพื้นที่อันตราย

ภาพประกอบ 41 แสดงรูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน แบบที่ 1

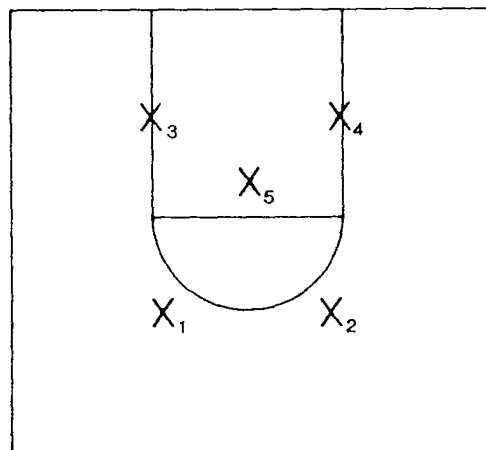
ขณะที่ลูกบอลอยู่กับ 1 X_1 X_4 X_5 จะต้องป้องกันหมายเลข 1, 4, 5 ให้นานแน่น และ X_2 X_3 คอยช่วยเหลือป้องกันอยู่ห่าง ๆ โดยจะต้องมองเห็นหมายเลข 2, 3 ตลอดเวลาไม่ให้เข้ามาในพื้นที่อันตราย

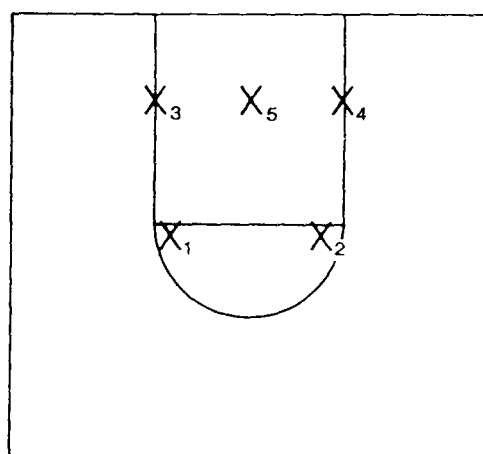
ภาพประกอบ 42 แสดงรูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน แบบที่ 2

ขณะที่ลูกบอลอยู่กับหมายเลข 4 X_1 X_5 ชัยบออกห่างจากตัวป้องกันเล็กน้อย เพื่อคอยช่วยเหลือ X_4 ในการป้องกัน หมายเลข 4 X_2 X_3 คอยช่วยเหลือป้องกันอยู่ห่าง ๆ โดยจะต้องมองเห็นหมายเลข 2, 3 ตลอดเวลาไม่ให้เข้ามาในพื้นที่อันตราย

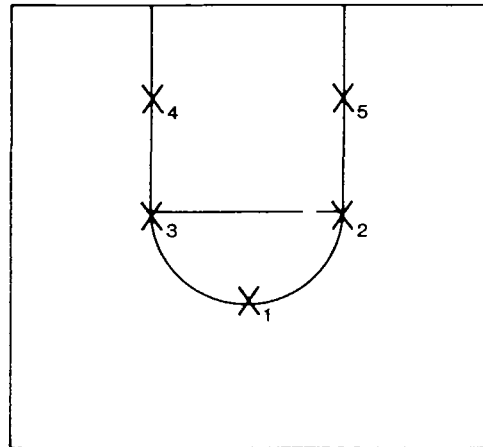
2. การป้องกันแบบโซน (Zone Defense) คือ ผู้เล่นฝ่ายป้องกันถูกมอบหมายให้รักษาในเขตที่กำหนดให้ เมื่อคู่ต่อสู้เข้ามาในเขตเฉพาะตน ผู้เล่นถูกมอบหมายต้องพยายามต่อต้านจนกระทั่งให้ฝ่ายรุกพ้นเขตของตนไป

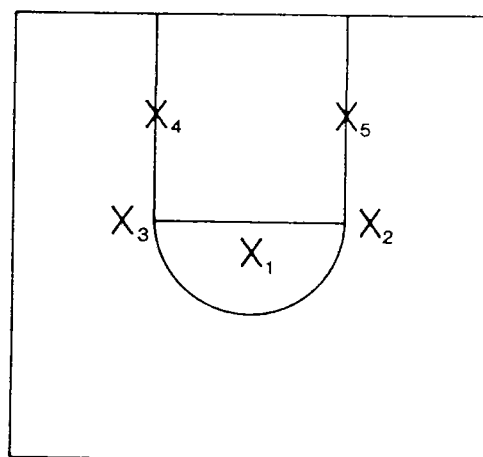
ภาพประกอบ 43 แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 2-1-2

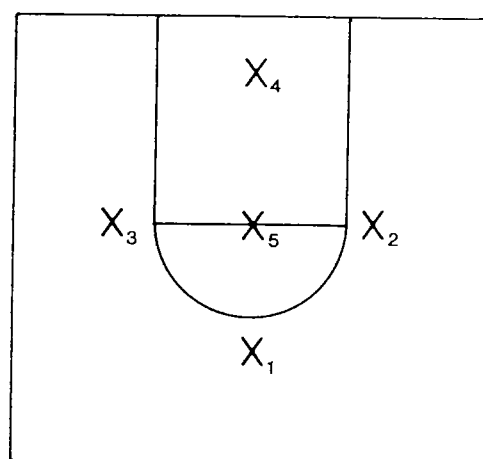
ภาพประกอบ 44 แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 2-3

ภาพประกอบ 45 แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-2-2

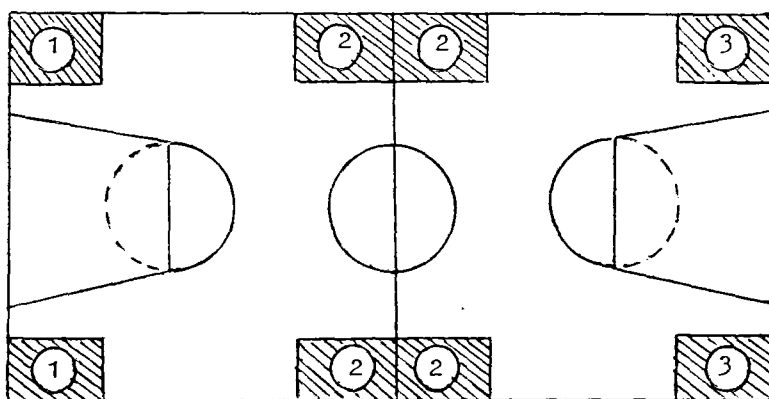
ภาพประกอบ 46 แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 3-2

ภาพประกอบ 47 แสดงรูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-3-1

3. การป้องกันแบบบีบบังคับ (Pressing Defenses) คือ การป้องกันเริ่มส่งลูกบอลเข้าสู่สนามอาจจะเต็มสนามหรือครึ่งสนาม เพื่อบีบบังคับให้คู่ต่อสู้ส่งลูกเสียต่อสู้อ่างเวลา มักจะใช้กับทีมที่มีคะแนนตามหลังคู่ต่อสู้และกำลังจะหมดเวลาการแข่งขัน

เจเลีย ฟิมพ์พันธุ์ (2529 : 148-149) ได้กล่าวถึง การป้องกันแบบบีบบังคับว่ามีพื้นที่อันตรายของฝ่ายรุกในการป้องกันแบบบีบบังคับหรือเร่งเร้านี้ ผู้เล่นฝ่ายรับจะต้องทำความเข้าใจถึงพื้นที่ที่เมื่อฝ่ายรุกเลี้ยงลูกบอลเข้ามาอยู่ในบริเวณที่แสดงไว้ในรูป แล้วจะส่งลูกบอลได้ยากลำบากมาก พื้นที่นี้เราอาจเรียกได้ว่า “พื้นที่อันตราย” ซึ่งผู้เล่นฝ่ายรับควรจะได้รับฉายาโอกาสเข้าสกัดกันปิดทิศทางในการส่งลูกทันที โดยใช้วิธีการป้องกันชนิดประชิดตัว

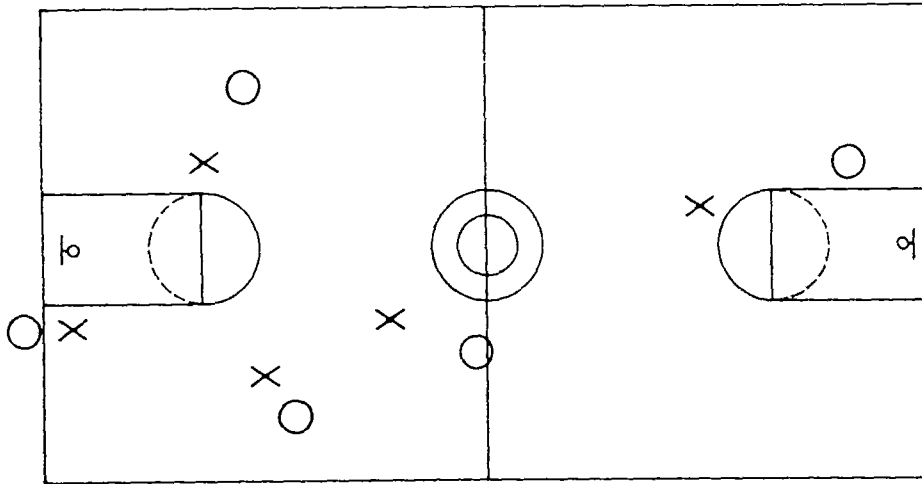

ภาพประกอบ 48 แสดงพื้นที่อันตรายของฝ่ายรุก

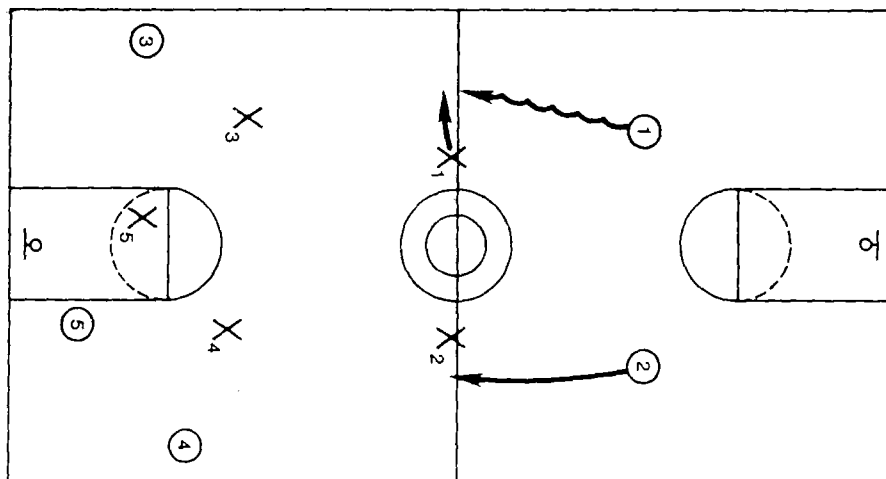
1. พื้นที่หมายเลข 1 และ 3 เป็นพื้นที่อันตรายของฝ่ายรุกที่อันตรายที่สุด เพราะจะมีโอกาสส่งลูกบอลไปได้ 2 ทิศทางเท่านั้น ทั้งนี้เพราะมีเส้นหลังและเส้นข้างสกัดอยู่ ดังนั้นฝ่ายรับจึงต้องพยายามดันให้ผู้เลี้ยงลูกบอลให้เข้ามายังบริเวณนี้ให้ได้ แล้ว 2 คนช่วยสกัดกันทันที ก็จะทำให้ฝ่ายรุกไม่สามารถส่งลูกบอลไปได้ ถ้าภายใน 5 วินาทีไม่สามารถส่งลูกบอลไปได้กรรมการจะชานเป็นลูกยัดทันที

2. พื้นที่หมายเลข 2 คล้ายกับพื้นที่หมายเลข 1 และ 3 แต่มีเส้นข้างและเส้นกึ่งกลางสนามสกัดอยู่ ตามกติกาการเล่นเมื่อฝ่ายรุกรนำลูกบอลขึ้นมาแดนหน้าแล้วจะส่งลูกบอลกลับไปแดนหลังอีกไม่ได้ ฉะนั้นทิศทางในการส่งลูกบอลมี 2 ทิศทางเช่นเดียวกัน ดังนั้นการสกัดกันจึงใช้ 2 คน

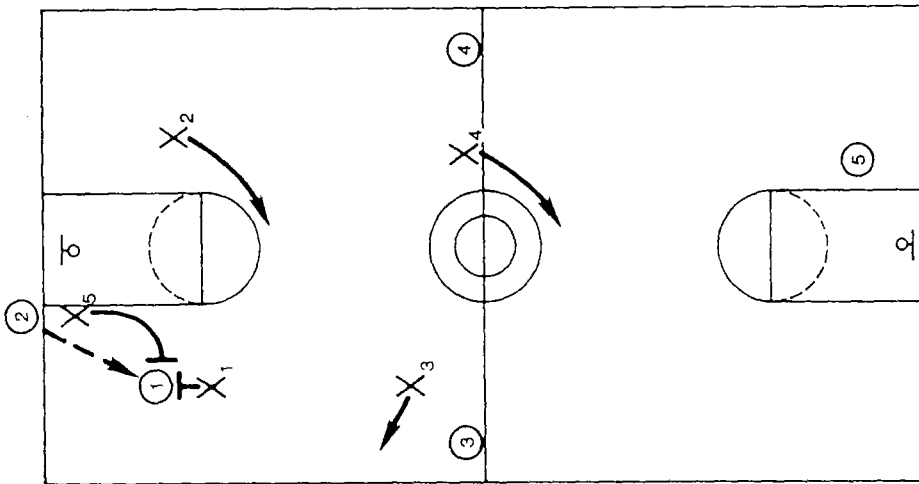
การที่จะใช้วิธีการสกัดกั้นแบบประชิดตัวในพื้นที่อันตรายได้ดั้นนั้น ผู้เล่นฝ่ายรับจะต้องรู้หน้าที่และทิศทางในการเปลี่ยนตำแหน่งให้ดี และฉวยโอกาสในทันทีอย่างมั่นคงจึงจะได้ผล มิฉะนั้นแล้วถ้าหากว่าผู้ที่ถูกสกัดกั้นสามารถส่งลูกบอลออกมาได้ จะทำให้ฝ่ายรับเสียเปรียบ ฝ่ายรับต้องรีบคุมฝ่ายรุกที่ว่างอยู่ทันที มิฉะนั้นจะเสียประตูได้อย่างง่ายดาย

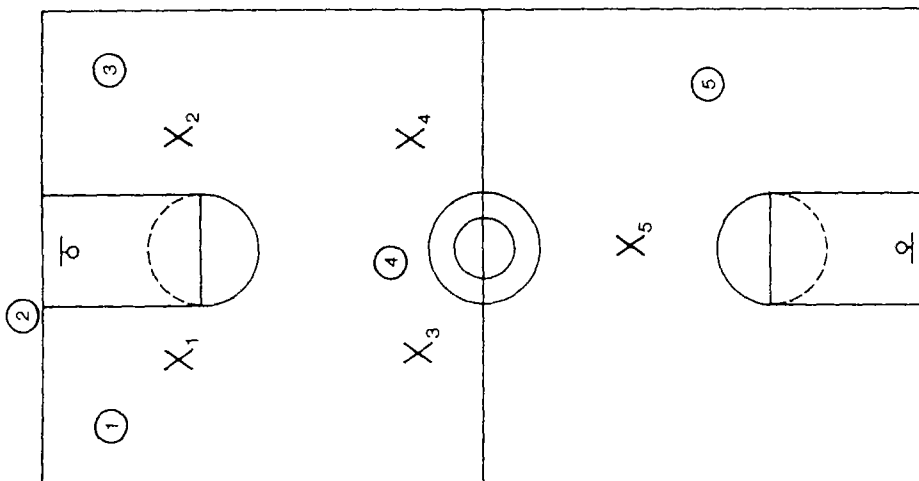
ภาพประกอบ 49 แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบคนต่อคนเต็มสนาม

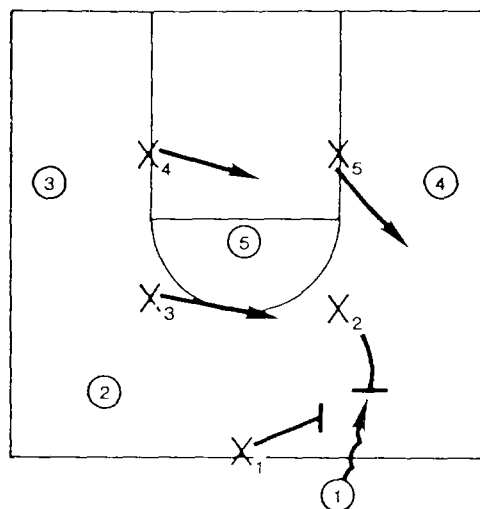
ภาพประกอบ 50 แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบคนต่อคนครึ่งสนาม

ภาพประกอบ 51 แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบโซน 1-2-2 เต็มสนาม

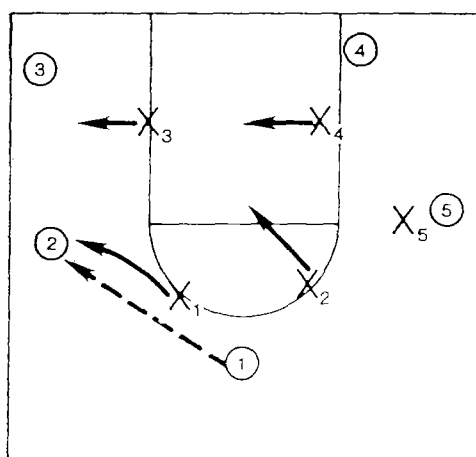
ภาพประกอบ 52 แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบโซน 2-2-1 เต็มสนาม

ภาพประกอบ 53 แสดงการป้องกันแบบบีบบังคับแบบโซน 1-2-2 ครึ่งสนาม

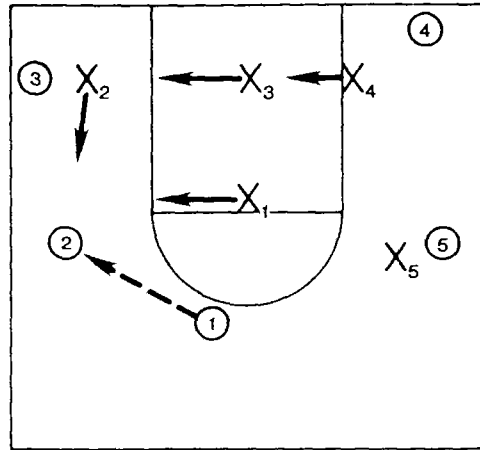
จากรูปการป้องกันแบบบีบบังคับแบบโซน 1-2-2 ครึ่งสนาม หมายเลข 1 เลี้ยงลูกบอลผ่านเส้นกึ่งกลางสนาม X_1 X_2 เข้าประชิด เพื่อปิดกั้นให้ฝ่ายรุกส่งลูกบอลด้วยความยากลำบาก X_5 เข้าป้องกันหมายเลข 4 X_4 เข้าป้องกันหมายเลข 5 X_3 เข้าป้องกันหมายเลข 2 ผู้เล่นฝ่ายรุกที่อยู่ด้านไกลจากลูกบอล จึงไม่จำเป็นต้องป้องกันให้หนาแน่นเหมือนกับผู้เล่นที่อยู่ใกล้ลูกบอล

4. การป้องกันแบบผสม (Combination Defenses) คือ การผสมผสานการป้องกันแบบคนต่อคน และการป้องกันแบบโซนเข้าด้วยกัน สามารถใช้กับทีมที่มีผู้เล่นฝ่ายรุกเด่นอยู่เพียง 1 หรือ 2 คน เพื่อไม่ให้ผู้เล่นที่เด่นของฝ่ายรุกเล่นลูกบอลได้สะดวก

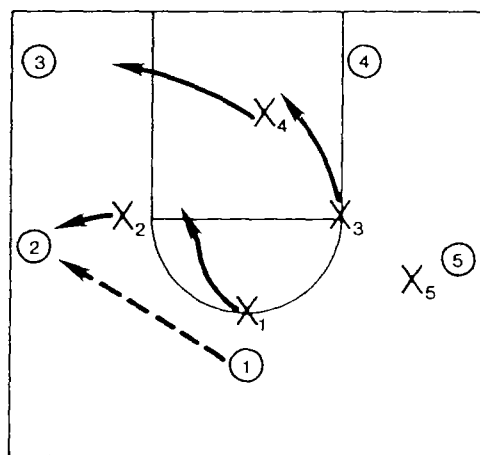
ภาพประกอบ 54

ภาพประกอบ 54 รูปแบบการป้องกันแบบผสมกล่อ่งสี่เหลี่ยม X_5 ป้องกันหมายเลข 5 แบบคนต่อคน และ X_1 X_2 X_3 X_4 ป้องกันแบบโซน เป็นแบบกล่อ่งสี่เหลี่ยม

ภาพประกอบ 55

ภาพประกอบ 55 รูปแบบการป้องกันแบบผสม 1-3 X_5 ป้องกันหมายเลข 5 แบบ
คนต่อคน X_1 X_2 X_3 X_4 ป้องกันแบบโซน 1-3

ภาพประกอบ 56

ภาพประกอบ 56 รูปแบบการป้องกันแบบผสม 1-2-1 X_5 ป้องกันหมายเลข 5
แบบคนต่อคน X_1 X_2 X_3 X_4 ป้องกันแบบโซน 1-2-1

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

สมิธ (Smith. 1963 : 3764-A) ได้ศึกษาถึงการทำนายความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลโดยการวิเคราะห์ถึงโครงสร้างของร่างกาย และความแข็งแรง การศึกษาครั้งนี้มีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างของร่างกายและความแข็งแรง เพื่อให้ได้ความสำเร็จในทักษะกีฬาบาสเกตบอล คือการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การยิงประตู และสามารถโดยรวม การศึกษาครั้งนี้จะมีการวัดโครงสร้างของร่างกาย 27 รายการ วัดความแข็งแรง และมีเกณฑ์ 4 ข้อ ใช้วัดนิสิตจำนวน 40 คนของมหาวิทยาลัย คัมเบอร์แลนด์ เลบานอน รัฐเทนเนสซี ระหว่างปี 1959-1960 ผลปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างของร่างกายและความแข็งแรงมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .316$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

เอลเลนเบอร์ก (Ellenbwrg. 1971 : 5174 - 5175A) ได้ศึกษาถึงคุณค่าที่ใช้ในการทำนายถึงลักษณะทางกายต่าง ๆ ที่จะใช้กำหนดหรือชี้ให้เห็นถึงความสามารถในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยมีความมุ่งหมายที่จะกำหนดคุณค่าของข้อทดสอบทักษะทั้ง 10 ข้อทดสอบ และองค์ประกอบของบุคคลเกี่ยวกับอายุ ส่วนสูง น้ำหนัก ในการทำนายความสามารถในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลระดับชั้นมัธยมศึกษา (ชาย) ใน 1 ฤดูกาลแข่งขันประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาของโรงเรียน จำนวน 110 คน ทำการรวบรวมข้อมูลโดยให้นักกีฬาแสดงความสามารถแล้วใช้ตารางการให้คะแนน (Performance Rating Chart) ของแต่ละคนในแต่ละครั้งของการแข่งขันในฤดูกาลแข่งขันปี 1969 ถึง 1970 ตารางการให้คะแนน (Rating Scale) นี้ออกแบบโดยเอลเลนเบอร์ก และเก็บไว้โดยผู้บันทึกคะแนนของทีม ซึ่งได้รับการเลือกโดยผู้ฝึกของทีม และได้รับการฝึกหัดจากเอลเลนเบอร์กในการบันทึกคะแนนหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ คะแนนเฉลี่ยตลอดการแข่งขัน (Average Points Per Game) เปอร์เซ็นต์ที่ยิงประตูที่ เส้นโทษ และในบริเวณทั่วไปของสนาม (Field Goal Shooting Percentage) จำนวนเฉลี่ยในการ รับวอลเลย์บอลต่อเกมส์ (Average Rebounds Per Game) เวลาที่ลงเล่นในเกมนั้น (Minutes Played Per Game) และคะแนนรวมที่ได้ทั้งหมด (Total Performance Scores) แล้วนำผลมาสรุป ปรากฏว่า เอลเลนเบอร์ก ให้ผลการทำนายเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว และไม่ทำให้การทำนายผล ผิดพลาด จึงได้ตัดทอนข้อทดสอบให้เหลือ 5 รายการทดสอบคือ ความสูง แรงบีบมือ การกระโดดแตะ การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง และการยิงประตู 30 วินาที ซึ่งถือว่ารายการทั้ง 5 นี้เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และสามารถใช้ทำนายความสามารถในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้เป็นอย่างดี แต่ละนัดและทุกนัดตลอดการแข่งขันโปรแกรมนี้จะต้องสามารถลบข้อมูลรายละเอียดของนักกีฬา และการแข่งขันได้ด้วย

เมื่อศึกษาผลสำเร็จ สิ่งที่ได้รับคือ ข้อมูลทั่วไปที่รวบรวมได้จากนักกีฬาแต่ละตำแหน่ง ในการแข่งขันบาสเกตบอลชายระดับวิทยาลัย ดิวิชัน 1 รวมไปถึงการเล่นของผู้ถูกทดลองและการพัฒนาประโยชน์ของระบบคอมพิวเตอร์ สำหรับนักกีฬาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่ง

งานวิจัยในประเทศไทย

สลักเกียรติ ชุมพรพันธุ์ (2535 : บทคัดย่อ) ศึกษารูปแบบของทักษะการทำลังกาหลังออกจากราวเดี่ยว ซึ่งประกอบด้วย มุมของแขน มุมของหัวไหล่ มุมของลำตัว มุมของข้อเข่า ลักษณะของศีรษะ มุมของจุดศูนย์ถ่วงขณะลอยตัวขึ้นสูงสุด และระยะทางของจุดลงสู่พื้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบ ได้แก่ นักยิมนาสติกส์ตัวแทนทีมชาติไทย จำนวน 10 คน และนักยิมนาสติกส์ตัวแทนทีมเขต จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจงมา ดำเนินการทดสอบ และบันทึกภาพการทำลังกาหลังออกจากราวเดี่ยว และนำข้อมูลที่ได้มา แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

1. เมื่อทั้งตัวลงมาในแนว 45 องศาเหนือแนวระดับ มุมของหัวไหล่อยู่ในช่วงมุม 174-185 องศา มุมของลำตัวอยู่ในช่วงมุม 130-145 องศา มุมของเข่าอยู่ในช่วง 180 องศา และลักษณะของศีรษะเป็นลักษณะก้ม
2. เมื่อทั้งตัวผ่านแนวระดับมาในแนว 45 องศา มุมของหัวไหล่อยู่ในช่วงมุม 175-180 องศา มุมของลำตัวอยู่ในช่วงมุม 200-210 องศา มุมของเข่าอยู่ในช่วงมุม 210-230 องศา และลักษณะของศีรษะจะเป็นลักษณะก้ม
3. เมื่อเตะขาผ่านแนวตั้งขึ้นในช่วงมุม 45 องศา มุมของหัวไหล่จะอยู่ในช่วงมุม 140-155 องศา มุมของลำตัวอยู่ในช่วงมุม 145-160 องศา มุมของเข่าอยู่ในช่วงมุม 184-190 องศา และลักษณะของศีรษะจะเป็นลักษณะเงยศีรษะ
4. มุมของแขนที่ตั้งฉากกับแนวตั้งตรงจุดหมุนที่จุดปล่อยมือ มุมของแขนอยู่ในช่วงมุม 85-90 องศา มุมของหัวไหล่อยู่ในช่วง 150-160 องศา มุมของลำตัวอยู่ในช่วง 180-200 องศา มุมของเข่าอยู่ในช่วงมุม 185-190 องศา และลักษณะของศีรษะเป็นลักษณะเงย
5. มุมของจุดศูนย์ถ่วงของร่างกายที่ทำมุมกับระนาบที่จุดหยุดหมุนขณะลอยตัวสูงสุด อยู่ในมุม 30-34 องศา
6. ระยะห่างของจุดลงสู่พื้นระหว่างจุดกึ่งกลางที่ฐานราวเดี่ยวถึงส้นเท้าของนักกีฬา อยู่ในช่วง 2.70-3.00 เมตร

ยอดเยี่ยม เสียงเลิศ (2536 : บทคัดย่อ) ศึกษารูปแบบการเคลื่อนไหวของทักษะ
ม้วนหลัง ในสิ่งต่อไปนี้ คือ มุมเข้า มุมสะโพก มุมหัวไหล่ มุมข้อศอก และลักษณะการก้มเงย
ของศีรษะ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ นักยิมนาสติกส์ชายทีมชาติไทย จำนวน
12 คน และนิสิตชายชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร ปีการศึกษา
2536 ที่กำลังเรียนวิชายิมนาสติกส์ จำนวน 12 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง
มาดำเนินการทดสอบและบันทึกภาพการแสดงทักษะม้วนหลัง

ผลการศึกษาพบว่า

1. ขณะก้มสัมผัสพื้น มุมเข้าอยู่ในช่วงมุม 30-40 องศา มุมสะโพกอยู่ในช่วงมุม 40-50 องศา และลักษณะการก้มเงยของศีรษะอยู่ในลักษณะก้ม
2. ขณะหลังสัมผัสพื้น มุมเข้าอยู่ในช่วงมุม 80-95 องศา มุมสะโพกอยู่ในช่วงมุม 50-60 องศา และลักษณะการก้มเงยของศีรษะอยู่ในลักษณะก้ม
3. ขณะฝ่ามือยันพื้น มุมเข้าอยู่ในช่วงมุม 165-180 องศา มุมสะโพกอยู่ในช่วงมุม 50-60 องศา มุมหัวไหล่อยู่ในช่วงมุม 55-65 องศา มุมข้อศอกอยู่ในช่วงมุม 45-55 องศา และลักษณะการก้มเงยของศีรษะอยู่ในลักษณะก้ม
4. ขณะเท้าสัมผัสพื้น มุมเข้าอยู่ในช่วงมุม 65-75 องศา มุมสะโพกอยู่ในช่วงมุม 25-35 องศา มุมหัวไหล่อยู่ในช่วงมุม 70-80 องศา มุมข้อศอกอยู่ในช่วงมุม 75-80 องศา และลักษณะการก้มเงยของศีรษะอยู่ในลักษณะก้ม

นพดล เกตุประทุม (2536 : อัดสำเนา) ได้ศึกษารูปแบบการรุกและการรับเพื่อทราบ
ขนาดรูปร่างนักกีฬาบาสเกตบอลชาย 4 ทีมสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬาบาสเกตบอล
ทีมชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 19 ระหว่างวันที่ 8-15 มกราคม 2535 ณ
มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยคัดเลือก 4 ทีมสุดท้าย ที่เข้าชิง
ชนะเลิศของการแข่งขันทำการบันทึกวิดีโอเทปในขณะที่ทำการแข่งขัน

ผลการศึกษามีดังนี้

1. การรุกแบบรวดเร็ว เป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุด สัดส่วนการรุก แบบรวดเร็ว
ของทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ การรุกเมื่อฝ่ายป้องกันตั้งป้อมรับและน้อยที่สุด คือการ
รุกแบบหมุนคู่
2. การตั้งรับแบบคนต่อคน เป็นแบบที่ใช้ในการตั้งรับมากที่สุด สัดส่วนของการตั้ง
รับแบบคนต่อคน ระหว่างทีมจุฬาฯกับทีมศรีนครินทรวิโรฒ และทีมจุฬาฯกับทีมรามคำแหง
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ระหว่างทีมจุฬาฯกับ
ทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และทีมจุฬาฯกับทีมรามคำแหง และทีมรามคำแหงกับทีม
เทคโนโลยีพระจอมเกล้า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่
แตกต่างกันและน้อยที่สุด การตั้งรับแบบผสม

3. ขนาดรูปร่าง และประสบการณ์ในการแข่งขันของนักกีฬาบาสเกตบอลชายของ
ทุกทีม มีอายุเฉลี่ย 22-25 ปี น้ำหนักเฉลี่ย 71-76 กิโลกรัม ส่วนสูงเฉลี่ย 178-184
เซนติเมตร และมีประสบการณ์ในการแข่งขันบาสเกตบอลเฉลี่ย 5-7 ปี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 17 ณ อาคารนิมิตร์ ระหว่างวันที่ 27 เมษายน - 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2540 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้ นักกีฬาบาสเกตบอลหญิง จำนวน 6 ทีม ในประเภทดิวิชั่น 1 ได้แก่ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน เคอร์คิสถาน และไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ได้แก่
 - 1.1 เครื่องถ่ายวิดีโอเทป
 - 1.2 ม้วนเทปวิดีโอ
 - 1.3 เครื่องเล่นวิดีโอ
 - 1.4 เครื่องรับโทรทัศน์
2. ใบบันทึก รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลโดยแยกศึกษาในด้านต่าง ๆ ได้แก่
 - 2.1 รูปแบบการรุก
 - 2.1.1 การรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1
 - 2.1.2 การรุกแบบ 1-2-2
 - 2.1.3 การรุกแบบ 1-3-1
 - 2.1.4 การรุกแบบ 1-4
 - 2.1.5 การรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง
 - 2.1.6 การรุกแบบรวดเร็ว หรือ “ลักไก่”
 - 2.2 รูปแบบการป้องกัน
 - 2.2.1 การป้องกันแบบคนต่อคน
 - 2.2.2 การป้องกันแบบโซน
 - 2.2.3 การป้องกันแบบบีบบังคับ
 - 2.2.4 การป้องกันแบบผสม

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำงานวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปติดต่อขอความอนุเคราะห์จากสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการทำงานวิจัยครั้งนี้

2. ศึกษารายละเอียดของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3. เตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่ ณ จุดที่กำหนดไว้ในการบันทึกภาพ

4. ดำเนินการบันทึกเทป วิดีโอ ตลอดการแข่งขัน โดยผู้เชี่ยวชาญในการถ่ายภาพ วิดีโอ

5. นำวิดีโอ ที่บันทึกภาพการแข่งขัน นำไปวิเคราะห์รูปแบบการเล่นโดยใช้ เครื่องเล่นวิดีโอ และเครื่องเล่นโทรทัศน์ (รายละเอียดการวิเคราะห์รูปแบบการเล่นอยู่ใน ภาคผนวก)

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

1. แจกแจงความถี่รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลของแต่ละทีมแล้วเปลี่ยนเป็นคำร้อยละ

2. แจกแจงความถี่ผลสำเร็จรูปแบบการเล่นบาสเกตบอลของแต่ละทีมแล้วเปลี่ยนเป็น คำร้อยละ

3. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของน้ำหนัก ส่วนสูง ของนักกีฬา บาสเกตบอล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน น้ำหนัก ส่วนสูงของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย
2. หาค่าร้อยละรูปแบบการรุกและการป้องกันของการเล่นบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย
3. หาค่าร้อยละผลสำเร็จในการรุกและการป้องกันของการเล่นบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน น้ำหนัก ส่วนสูง ของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย

ประเทศ	น้ำหนัก (ก.ก.)		ส่วนสูง (ซม.)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. เกาหลีใต้	67.50	4.13	176.75	5.35
2. ญี่ปุ่น	66.25	5.21	176.50	6.37
3. จีน	71.41	10.71	183.00	8.58
4. ไทเป	64.50	6.80	175.33	7.24
5. ไทย	62.66	4.92	172.50	6.15
6. เคอร์คีสถาน	69.72	6.19	181.27	6.19

จากตาราง 1 พบว่า

1. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน น้ำหนักของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงทีมที่มีค่าสูงสุดได้แก่ ประเทศจีน มีค่าเท่ากับ 71.41 และ 10.71 กิโลกรัม ทีมที่มีค่าเป็นอันดับ 2 ได้แก่ ประเทศเคอร์คิสถาน มีค่าเท่ากับ 69.72 และ 6.19 กิโลกรัม ทีมที่มีค่าเป็นอันดับ 3 ได้แก่ ประเทศเกาหลีใต้ มีค่าเท่ากับ 67.50 และ 4.13 กิโลกรัม และทีมที่มีค่าน้อยที่สุด ได้แก่ ประเทศไทย 62.66 และ 4.92 กิโลกรัม

2. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของส่วนสูงของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงทีมที่มีค่าสูงสุดได้แก่ ประเทศจีน มีค่าเท่ากับ 183.00 และ 8.58 เซนติเมตร ทีมที่มีค่าเป็นอันดับ 2 ได้แก่ เคอร์คิสถาน มีค่าเท่ากับ 181.27 และ 6.19 เซนติเมตร ทีมที่มีค่าเป็นอันดับ 3 ได้แก่ ประเทศเกาหลีใต้ มีค่าเท่ากับ 176.75 และ 5.35 เซนติเมตร และทีมที่มีค่าน้อยที่สุดได้แก่ ประเทศไทย มีค่าเท่ากับ 172.50 และ 6.15 เซนติเมตร

ตาราง 2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรูกแบบต่าง ๆ ของประเทศเกาหลีใต้

รูปแบบการรูก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. 2-1-2 หรือ 2-2-1	-	-	-	-
2. 1-2-2	229	71.11	108	47.16
3. 1-3-1	-	-	-	-
4. 1-4	-	-	-	-
5. หมุนสลัปที่	-	-	-	-
6. รูกแบบรวดเร็ว	93	28.01	52	55.91

จากตาราง 2 พบว่า

ประเทศเกาหลีใต้ใช้รูปแบบการรูกแบบ 1-2-2 จำนวน 229 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 71.11 มีผลสำเร็จ 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.16 รูกแบบรวดเร็ว จำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.01 มีผลสำเร็จ 52 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.91

ตาราง 3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรุกรูปแบบต่าง ๆ ของประเทศญี่ปุ่น

รูปแบบการรุก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. 2-1-2 หรือ 2-2-1	79	23.09	37	46.83
2. 1-2-2	127	37.13	63	49.60
3. 1-3-1	-	-	-	-
4. 1-4	-	-	-	-
5. หมุนสลัปที่	-	-	-	-
6. รุกแบบรวดเร็ว	136	39.76	77	56.61

จากตาราง 3 พบว่า

ประเทศญี่ปุ่นใช้รูปแบบการรุก 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 79 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.09 มีผลสำเร็จ 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.83 รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 จำนวน 127 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.13 มีผลสำเร็จ 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.60 รุกแบบรวดเร็ว 136 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.76 มีผลสำเร็จ 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.61

ตาราง 4 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรูกแบบต่าง ๆ ของประเทศจีน

รูปแบบการรูก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. 2-1-2 หรือ 2-2-1	17	4.91	9	52.94
2. 1-2-2	48	13.87	30	62.50
3. 1-3-1	184	53.17	78	42.39
4. 1-4	-	-	-	-
5. หมุนสลั๊บที่	-	-	-	-
6. รูกแบบรวดเร็ว	97	28.03	58	59.79

จากตาราง 4 พบว่า

ประเทศจีนใช้รูปแบบการรูกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.91 มีผลสำเร็จ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.94 รูปแบบการรูกแบบ 1-2-2 จำนวน 48 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.87 มีผลสำเร็จ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.50 รูปแบบการรูกแบบ 1-3-1 จำนวน 184 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.17 มีผลสำเร็จ 78 คิดเป็นร้อยละ 42.39 รูกแบบรวดเร็ว จำนวน 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.03 มีผลสำเร็จ 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.79

ตาราง 5 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรูกแบบต่าง ๆ ของประเทศไทย

รูปแบบการรูก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. 2-1-2 หรือ 2-2-1	15	4.23	6	40.00
2. 1-2-2	204	57.62	81	39.70
3. 1-3-1	-	-	-	-
4. 1-4	-	-	-	-
5. หมุนสลัปที่	-	-	-	-
6. รูกเร็ว	135	38.13	62	45.92

จากตาราง 5 พบว่า

ประเทศไทย ใช้รูปแบบการรูกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.23 มีผลสำเร็จ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.00 รูปแบบการรูกแบบ 1-2-2 จำนวน 204 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.62 มีผลสำเร็จ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.70 รูกแบบรวดเร็ว จำนวน 135 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.13 มีผลสำเร็จ 62 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.92

ตาราง 6 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรูกแบบต่าง ๆ ของประเทศไทย

รูปแบบการรูก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. 2-1-2 หรือ 2-2-1	-	-	-	-
2. 1-2-2	216	71.76	97	44.90
3. 1-3-1	-	-	-	-
4. 1-4	-	-	-	-
5. หมุนสลัปที่	-	-	-	-
6. รูกเร็ว	85	28.23	38	44.70

จากตาราง 6 พบว่า

ประเทศไทย ใช้รูปแบบการรูกแบบ 1-2-2 จำนวน 216 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 71.76 มีผลสำเร็จ 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.90 รูกแบบรวดเร็ว จำนวน 85 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.23 มีผลสำเร็จ 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.70

ตาราง 7 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการรูกแบบต่าง ๆ ของประเทศเคอร์คิสถาน

รูปแบบการรูก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. 2-1-2 หรือ 2-2-1	163	51.09	68	41.71
2. 1-2-2	30	9.40	12	40.00
3. 1-3-1	-	-	-	-
4. 1-4	-	-	-	-
5. หมุนสลัปที่	-	-	-	-
6. รูกเร็ว	126	39.49	60	47.61

จากตาราง 7 พบว่า

ประเทศเคอร์คิสถาน ใช้รูปแบบการรูกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 163 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.09 มีผลสำเร็จ 68 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.71 รูปแบบการรูกแบบ 1-2-2 จำนวน 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.40 มีผลสำเร็จ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.00 รูกแบบรวดเร็ว จำนวน 126 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.49 มีผลสำเร็จ 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.61

ตาราง 8 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จของการรูกแต่ละประเทศ

ผลสำเร็จ ประเทศ	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
เกาหลีใต้	322	16.22	160	49.68
ญี่ปุ่น	342	17.23	177	51.75
จีน	346	17.43	175	50.57
ไทเป	354	17.84	149	42.09
ไทย	301	15.17	135	44.85
เคอร์คิสถาน	319	16.07	140	43.88

จากตาราง 8 พบว่า

ประเทศญี่ปุ่น มีผลสำเร็จของการรูกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.75 อันดับที่ 2 ได้แก่ ประเทศจีน คิดเป็นร้อยละ 50.57 อันดับที่ 3 ได้แก่ ประเทศเกาหลีใต้ คิดเป็นร้อยละ 49.68

ตาราง 9 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จของการรูกแบบต่าง ๆ

ผลการรูก	ผลสำเร็จ	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1.	2-1-2 หรือ 2-2-1	247	12.62	120	43.79
2.	1-2-2	854	43.63	391	45.78
3.	1-3-1	184	9.40	78	42.39
4.	1-4	-	-	-	-
5.	หมุนสลั๊บที่	-	-	-	-
6.	รูกเร็ว	672	34.33	347	51.63

จากตาราง 9 พบว่า

การรูกแบบรวดเร็วมีผลสำเร็จของการรูกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.63 อันดับที่ 2 ได้แก่ การรูกแบบ 1-2-2 คิดเป็นร้อยละ 45.78 อันดับที่ 3 ได้แก่ การรูกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 คิดเป็นร้อยละ 43.79

ตาราง 10 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของประเทศ
เกาหลีใต้

รูปแบบการรุก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. แบบคนต่อคน	306	90.53	164	53.59
2. แบบโซน 1-3-1	32	9.46	21	65.62
3. แบบบีบบังคับ	-	-	-	-
4. แบบผสม	-	-	-	-

จากตาราง 10 พบว่า

ประเทศเกาหลีใต้ ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 306 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 90.53 มีผลสำเร็จ 164 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.59 รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-3-1 จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.46 มีผลสำเร็จ 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.62

ตาราง 11 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของประเทศญี่ปุ่น

รูปแบบการรุก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. แบบคนต่อคน	321	100	188	58.56
2. แบบโซน 1-3-1	-	-	-	-
3. แบบปีบบังคับ	-	-	-	-
4. แบบผสม	-	-	-	-

จากตาราง 11 พบว่า

ประเทศญี่ปุ่น ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 321 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 188 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.56

ตาราง 12 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของประเทศจีน

รูปแบบการรุก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. แบบคนต่อคน	304	100	165	54.27
2. แบบโซน 1-3-1	-	-	-	-
3. แบบบีบบังคับ	-	-	-	-
4. แบบผสม	-	-	-	-

จากตาราง 12 พบว่า

ประเทศจีน ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 304 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 165 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.27

ตาราง 13 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของประเทศไทย

รูปแบบการรุก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. แบบคนต่อคน	325	94.75	157	45.77
2. แบบโซน 1-3-1	-	-	-	-
3. แบบบีบบังคับ	18	5.24	9	50.00
4. แบบผสม	-	-	-	-

จากตาราง 13 พบว่า

ประเทศไทย ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 325 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 94.75 มีผลสำเร็จ 157 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.77 รูปแบบการป้องกันแบบบีบบังคับ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.24 มีผลสำเร็จ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00

ตาราง 14 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของประเทศไทย

รูปแบบการรุก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. แบบคนต่อคน	356	100	164	53.93
2. แบบโซน 1-3-1	-	-	-	-
3. แบบบีบบังคับ	-	-	-	-
4. แบบผสม	-	-	-	-

จากตาราง 14 พบว่า

ประเทศไทย ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 356 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 164 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.93

ตาราง 15 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จในการป้องกันแบบต่าง ๆ ของประเทศ
เคอร์คิสถาน

รูปแบบการรุก	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. แบบคนต่อคน	372	100	193	51.88
2. แบบโซน 1-3-1	-	-	-	-
3. แบบปีบบังคับ	-	-	-	-
4. แบบผสม	-	-	-	-

จากตาราง 15 พบว่า

ประเทศเคอร์คิสถาน ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 372 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 193 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.88

ตาราง 16 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จของการป้องกันแต่ละประเทศ

ประเทศ \ ผลสำเร็จ	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
เกาหลีใต้	338	16.61	185	54.73
ญี่ปุ่น	321	15.78	188	58.56
จีน	304	14.94	165	54.27
ไทเป	343	16.86	166	48.39
ไทย	356	17.50	164	46.06
เคอร์ดิสถาน	372	18.28	193	51.88

จากตาราง 16 พบว่า

ประเทศญี่ปุ่น มีผลสำเร็จของการป้องกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.56 อันดับที่ 2 ได้แก่ ประเทศเกาหลีใต้ คิดเป็นร้อยละ 54.73 อันดับที่ 3 ได้แก่ ประเทศจีน คิดเป็นร้อยละ 54.27

ตาราง 17 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของผลสำเร็จของการป้องกันแบบต่าง ๆ

ผลสำเร็จ รูปแบบการป้องกัน	จำนวน	ร้อยละ	ผลสำเร็จ	ร้อยละ
1. แบบคนต่อคน	1984	97.54	1031	51.96
2. แบบโซน 1-3-1	32	1.57	21	65.62
3. แบบبيبบังคับ	18	0.88	9	50.00
4. แบบผสม	-	-	-	-

จากตาราง 17 พบว่า

การป้องกันแบบโซน 1-3-1 มีผลของการป้องกันดีที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.62
 อันดับที่ 2 ได้แก่ แบบคนต่อคน คิดเป็นร้อยละ 51.96 อันดับที่ 3 ได้แก่ แบบبيبบังคับ
 คิดเป็นร้อยละ 50.00

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษารูปแบบการเล่นบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย
ขั้นตอนการศึกษาและผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบรูปแบบการรุกและการป้องกันของการเล่นบาสเกตบอลหญิงแห่งเอเชีย
2. เพื่อทราบผลสำเร็จในการรุกและการป้องกันของแต่ละทีม

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขัน
ชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 17 ณ อาคารนิมิตบุตร ระหว่างวันที่ 27 เมษายน - 5 พฤษภาคม
พ.ศ. 2540 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยคัดเลือกนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง จำนวน
6 ทีม ในประเภทดิวิชั่น 1 ได้แก่ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน เกาหลีใต้ และไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ได้แก่
 - 1.1 เครื่องถ่ายวิดีโอเทป
 - 1.2 ม้วนเทปวิดีโอ
 - 1.3 เครื่องเล่นวิดีโอ
 - 1.4 เครื่องรับโทรทัศน์
2. ใบบันทึก รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลโดยแยกศึกษาในด้านต่าง ๆ ได้แก่
 - 2.1 รูปแบบการรุก
 - 2.1.1 การรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1
 - 2.1.2 การรุกแบบ 1-2-2
 - 2.1.3 การรุกแบบ 1-3-1
 - 2.1.4 การรุกแบบ 1-4
 - 2.1.5 การรุกแบบหมุนสลับที่หรือสลับตำแหน่ง
 - 2.1.6 การรุกแบบรวดเร็ว หรือ “ลักไก่”

2.2 รูปแบบการป้องกัน

2.2.1 การป้องกันแบบคนต่อคน

2.2.2 การป้องกันแบบโซน

2.2.3 การป้องกันแบบบีบบังคับ

2.2.4 การป้องกันแบบผสม

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

1. แจกแจงความถี่รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลของแต่ละทีมแล้วเปลี่ยนเป็นคำร้อยละ

2. แจกแจงความถี่ผลสำเร็จรูปแบบการเล่นบาสเกตบอลแต่ละทีมแล้วเปลี่ยนเป็น

คำร้อยละ

3. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของน้ำหนัก ส่วนสูง ของนักกีฬา

บาสเกตบอล

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลของรูปแบบการรุกและการป้องกันของแต่ละประเทศ

1.1 ประเทศเกาหลีใต้

1.1.1 ใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 จำนวน 229 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ

71.11 มีผลสำเร็จ 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.16

1.1.2 ใช้การรุกแบบรวดเร็ว จำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.01

มีผลสำเร็จ 52 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.91

1.1.3 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 306 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 90.53 มีผลสำเร็จ 164 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.59

1.1.4 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบโซน 1-3-1 จำนวน 32 ครั้ง

คิดเป็นร้อยละ 9.46 มีผลสำเร็จ 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.62

1.2 ประเทศญี่ปุ่น

1.2.1 ใช้รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 79 ครั้ง

คิดเป็นร้อยละ 23.09 มีผลสำเร็จ 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.83

1.2.2 ใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 จำนวน 127 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ

37.17 มีผลสำเร็จ 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.60

1.2.3 ใช้รูปแบบการรุกแบบรวดเร็ว จำนวน 136 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ

39.76 มีผลสำเร็จ 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.61

1.2.4 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 321 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 188 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.56

1.3 ประเทศจีน

1.3.1 ใช้รูปแบบการรุกรแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 17 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 4.91 มีผลสำเร็จ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.94

1.3.2 ใช้รูปแบบการรุกรแบบ 1-2-2 จำนวน 48 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 13.87 มีผลสำเร็จ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.50

1.3.3 ใช้รูปแบบการรุกรแบบ 1-2-2 จำนวน 48 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 13.87 มีผลสำเร็จ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.50

1.3.4 ใช้รูปแบบการรุกรแบบ 1-3-1 จำนวน 184 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 53.17 มีผลสำเร็จ 78 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.39

1.3.5 ใช้การรุกรแบบรวดเร็ว จำนวน 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.03
มีผลสำเร็จ 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.79

1.3.6 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 304 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 165 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.27

1.4 ประเทศไทเป

1.4.1 ใช้รูปแบบการรุกรแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 15 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 4.23 มีผลสำเร็จ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.00

1.4.2 ใช้รูปแบบการรุกรแบบ 204 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.62
มีผลสำเร็จ 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.70

1.4.3 ใช้การรุกรแบบรวดเร็ว 135 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.13
มีผลสำเร็จ 62 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.92

1.4.4 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 325 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 94.75 มีผลสำเร็จ 157 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.31

1.4.5 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบบิบบังคับ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 5.24 มีผลสำเร็จ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.00

1.5 ประเทศไทย

1.5.1 ใช้รูปแบบการรุกรแบบ 1-2-2 จำนวน 216 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 71.76 มีผลสำเร็จ 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.90

1.5.2 ใช้รูปแบบการรุกรแบบรวดเร็ว จำนวน 85 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 28.23 มีผลสำเร็จ 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.70

1.5.3 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 356 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 164 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.07

1.6 ประเทศเคอร์คิสถาน

1.6.1 ใช้รูปแบบการรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 จำนวน 163 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.09 มีผลสำเร็จ 68 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.71

1.6.2 ใช้รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 จำนวน 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.40 มีผลสำเร็จ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.00

1.6.3 ใช้การรุกแบบรวดเร็ว จำนวน 126 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.49 มีผลสำเร็จ 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.61

1.6.4 ใช้รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคน จำนวน 372 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 100 มีผลสำเร็จ 193 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.88

2. ผลรวมของรูปแบบการรุกของแต่ละประเทศ

ประเทศญี่ปุ่นมีผลสำเร็จของการรุกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.75 อันดับที่ 2 ได้แก่ ประเทศจีน คิดเป็นร้อยละ 50.57 อันดับที่ 3 ได้แก่ ประเทศเกาหลีใต้ คิดเป็นร้อยละ 49.68

3. ผลรวมของรูปแบบการรุกแต่ละแบบของการรุก

รูปแบบการรุกแบบรวดเร็วมีผลสำเร็จของการรุกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.63 อันดับที่ 2 ได้แก่ การรุกแบบ 1-2-2 คิดเป็นร้อยละ 45.78 อันดับที่ 3 ได้แก่ การรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 คิดเป็นร้อยละ 43.79

4. ผลรวมของรูปแบบการป้องกันของแต่ละประเทศ

ประเทศญี่ปุ่นมีผลสำเร็จของการป้องกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.56 อันดับที่ 2 ได้แก่ ประเทศเกาหลีใต้ คิดเป็นร้อยละ 54.73 อันดับที่ 3 ได้แก่ ประเทศจีน คิดเป็นร้อยละ 54.27

5. ผลรวมของรูปแบบการป้องกันของแต่ละแบบของการป้องกัน

การป้องกันแบบโซน 1-3-1 มีผลการป้องกันดีที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.62 อันดับที่ 2 ได้แก่ แบบคนต่อคน คิดเป็นร้อยละ 51.96 อันดับที่ 3 ได้แก่ แบบบีบบังคับ คิดเป็นร้อยละ 50.00

อภิปรายผล

1. รูปแบบการรุกที่ใช้มากที่สุดคือ รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 คิดเป็นร้อยละ 43.63 เพราะแต่ละทีมจะมีผู้เล่นที่สูงลงแข่งขันในสนามอย่างน้อย 1-2 คน เมื่อมีผู้เล่นสูงอยู่ใกล้ห่วงประตูก็จะทำให้มีโอกาสรับลูกบอลจากฝ่ายเดียวกัน และทำประตูได้ง่ายขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ วิลคส์ (Wilks, 1982 : 135) กล่าวว่า การรุกแบบ 1-2-2 นี้จะต้องมีผู้เล่นสูงสองคนอยู่คนละข้างของเส้นหลังเคลื่อนตัวเพื่อทำก้างให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันรับลูกบอลเพื่อยิงประตูและ

เข้าแย่งลูกบอลหลังจากคู่ต่อสู้ยิงประตู รูปแบบการรุกแบบ 1-2-2 นี้ทีมที่จะใช้การรุกแบบนี้จะต้องมีผู้เล่นตำแหน่งเซนเตอร์มีรูปร่างสูงให้ทั้งสองคนมีความสามารถในการครอบครองลูกบอลและยิงประตูระยะไกลได้ดี กระโดดแย่งลูกบอลที่กระดอนจากกระดานแป้น เมื่อคู่ต่อสู้ยิงประตูผิดพลาดได้ดี ส่วนผลสำเร็จของรูปแบบการรุกเกิดจากการรุกแบบรวดเร็ว คิดเป็นร้อยละ 51.63 เพราะมีการป้องกันที่ดี แย่งลูกบอลได้ดี ส่งลูกบอลดี ยิงประตูดี ประกอบกับฝ่ายป้องกันไม่ทันระวังตัวทำให้ฝ่ายรุกฉวยโอกาสก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพดล เกตุประทุม (2536 : อัดสำเนา) พบว่า การรุกแบบรวดเร็วเป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุดและยังสอดคล้องกับ ปรีดา รอดโพธิ์ทอง (2516 : 143-144) กล่าวว่า ในการเล่นเกมส์การแข่งขันแต่ละครั้งจะต้องมีการรุกแบบลักไก่อยู่ด้วย จะต้องมีการเล่นฝ่ายป้องกัน 2 คน อยู่ใกล้ห่วงประตูเพื่อเตรียมรับลูกจากแป้น เมื่อคู่ต่อสู้ยิงประตูพลาดและขณะที่รุกแบบลักไก่ จะต้องมีการเล่นที่คล่องแคล่วว่องไว 3 คน กระจ่ายออกอย่างรวดเร็วเพื่อนำลูกส่งให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันทำประตูให้เร็วที่สุด

2. ผลการศึกษารูปแบบการป้องกันของบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชียของทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน พบว่า รูปแบบการป้องกันแบบคนต่อคนใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 97.54 การป้องกันแบบคนต่อคนนั้นผู้เล่นในทีมแต่ละคนจะต้องทักษะการเคลื่อนไหวที่ดี มีความคล่องตัวสูง ทำให้ผู้เล่นทุกคนตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะป้องกันผู้ที่มีลูกบอลหรือไม่มีลูกบอล ซึ่ง เจลีย์ พิมพ์พันธุ์ (2529 : 138-140) กล่าวว่า การเล่นเป็นทีมฝ่ายรับในกีฬาบาสเกตบอลก็เหมือนกับการเล่นทีมฝ่ายรับในกีฬาประเภทอื่น ๆ ที่ต้องการผู้เล่นที่มีความสามารถในการป้องกันดี เพราะการป้องกันที่ดีจะนำมาแห่งชัยชนะ คือ ไม่ให้ฝ่ายครอบครองลูกบอลยิงประตูได้และเวลาเดียวกันก็พยายามแย่งลูกบอลมาเป็นของฝ่ายตนให้ได้ สิ่งจำเป็นยิ่งสำหรับการเป็นฝ่ายป้องกันก็คือ การควบคุมร่างกาย กล่าวคือ จะต้องมีการทรงตัวที่ถูกต้องจึงจะช่วยให้การเคลื่อนไหวไปสู่ทิศทางต่าง ๆ ได้รวดเร็ว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพดล เกตุประทุม (2536 : อัดสำเนา) พบว่า การป้องกันแบบคนต่อคนเป็นแบบที่ใช้ในการป้องกันมากที่สุด ส่วนผลสำเร็จของรูปแบบการป้องกันเกิดจากการป้องกันแบบ 1-3-1 คิดเป็นร้อยละ 65.62 ทุกคนต้องรับผิดชอบในพื้นที่ของตนเอง ต้องร่วมมือร่วมแรงกันป้องกันและยังมีผู้เล่นที่อยู่ด้านหน้าคอยป้องกันและติดตามตำแหน่งของลูกบอลอยู่ตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับ สตาร์ลีนและแฮนเลอร์ (Satalin and Handler. 1985 : 113-123) กล่าวว่า การป้องกันแบบโซนเป็นการป้องกันที่รักษาในเขตพื้นที่ที่กำหนดให้ เมื่อคู่ต่อสู้เข้ามาในเขตเฉพาะตน ผู้ถูกมอบหมายต้องพยายามต่อต้าน จนกระทั่งให้ฝ่ายรุกพ้นเขตของตนไป และยังสอดคล้องกับ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2538 : 177) กล่าวว่า การป้องกันแบบเป็นเขต จะช่วยให้สามารถสกัดฝ่ายรุกไม่ให้เข้ายิงประตูทำคะแนนในระยะไกลได้และยังช่วยหยุดยั้งผู้เลี้ยงบอลฝ่ายรุกที่มีความสามารถในการเล่นได้รวดเร็ว แต่ไม่ว่าจะใช้การป้องกันแบบเป็นเขตด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผู้เล่นทุกคนจะต้องระลึกไว้เสมอว่า ผู้เล่นทุกคนในทีมจะต้องช่วยกันทำหน้าที่อย่างเต็มที่เพื่อให้การป้องกันมีประสิทธิภาพ

ในปัจจุบันกีฬาบาสเกตบอล มีการพัฒนาทางด้านร่างกายมากกว่าในอดีต โดยการนำเอาวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาช่วยฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและระบบการเต้นของหัวใจเพื่อเพิ่มสภาพความฟิตให้แก่นักกีฬา ดังนั้นรูปแบบการเล่นทั้งที่เป็นฝ่ายรุกและฝ่ายป้องกันของทีมบาสเกตบอลแต่ละทีมจะต้องมีรูปแบบการรุกและการป้องกันหลาย ๆ วิธี แต่ละทีมจะต้องฝึกฝนรูปแบบต่าง ๆ ทุกการรุกและการป้องกันควบคู่กันไป ลักษณะของรูปแบบการรุกและการป้องกันที่เหมาะสมกับทีมนั้น ๆ ขึ้นอยู่กับรูปร่างและทักษะการเคลื่อนไหว ความคล่องตัวและทักษะการเล่นเฉพาะตำแหน่ง ได้แก่ การยิงประตู การรับส่งลูกบอล การเลี้ยงลูกบอล การกระโดดแย่งลูกบอลหลังจากคู่ต่อสู้ยิงประตู ฉะนั้นรูปแบบการเล่นต่าง ๆ ทั้งที่เป็นฝ่ายรุกและเป็นฝ่ายป้องกันจะต้องใช้ให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เล่นภายในทีมจึงจะสามารถทำให้ทีมประสบความสำเร็จได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรทำการศึกษาารูปแบบการรุกและการป้องกันแบบต่าง ๆ ของนักกีฬาชายในระดับเอเชียเพิ่มเติม
2. ควรทำการศึกษาารูปแบบการรุกและการป้องกันในการแข่งขันระดับอื่น ๆ ด้วยเพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบกันได้
3. ผู้ฝึกสอนควรศึกษาารูปแบบการรุกและการป้องกัน เพื่อจะได้นำไปฝึกสอนนักกีฬาให้เข้าใจรูปแบบการรุกและการป้องกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของทีมได้

บรรณานุกรม

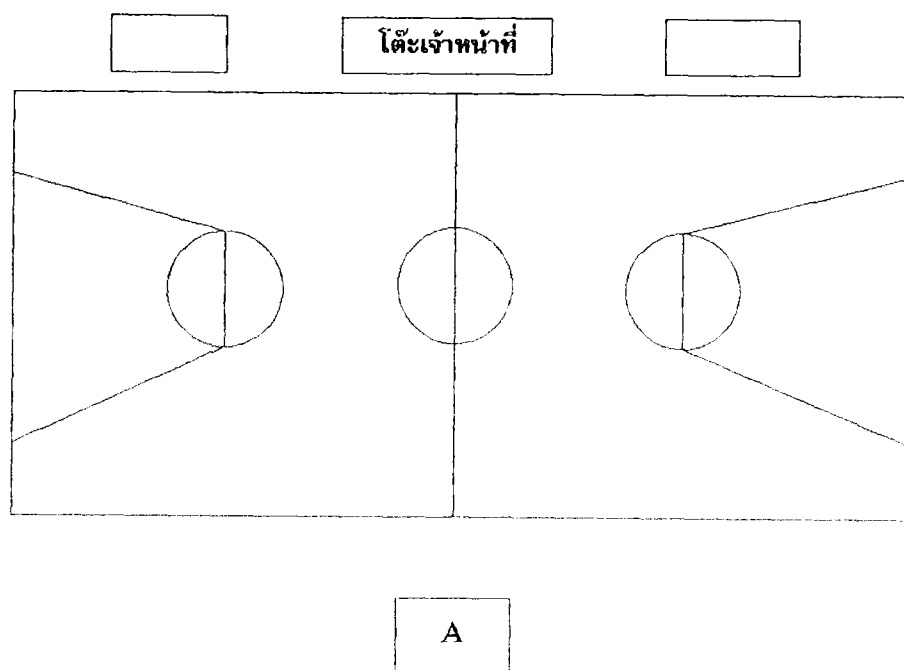
บรรณานุกรม

- เจเลีย พิมพ์พันธุ์. บาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย. เทคนิคและทักษะกีฬาบาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. บาสเกตบอล 1. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2538.
- นพดล เกตุประทุม. การวิเคราะห์รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัย ปี 2535.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2536. อัดสำเนา.
- ปรีดา รอดโพธิ์ทอง. ตำราบาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2516.
- พงษ์ศักดิ์ พลพงษ์. บาสเกตบอลการฝึกและการตัดสิน ภาค 2. 2516. หน้า 27.
- ยอดยิ่ง เสียงเลิศ. การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเคลื่อนไหวของทักษะม้วนหลัง. ปริญญาณิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- สมรรถชัย น้อยศิริ. ผลของการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อที่มีต่อความแม่นยำในการกระโดด
ยิงประตูบาสเกตบอล. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- _____. บาสเกตบอล. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2535.
- สลักเกียรติ ชุมพรพันธุ์. การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของทักษะการทำลังกาหลังออกจากกรวยเดี่ยว
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2535. อัดสำเนา.
- Coleman, Brian and Peter Ray. Basketball. Great Britain : Redwood Burn Limited.
Trowbridge & Esher., 1976.
- Ellenburg, Joe Kenneth. "Predictive Value of Selected Physical Variables in Determine
Competitive Performance in High School Basketball," Dissertation Abstracts
International. 31 : 5175-A ; April, 1971.
- Hernandez, Moreno Jose. "Study About the Analysis of the Play's Action in team
Sports : Application to Basketball (Estudio Sobre el Analisis De La Accion De
Juego En Los Deportes De Equipo : Su Aplicacion al Baloncesto),"
Dissertation Abstracts International. 50 : 03C ; November, 1987.
- Satalin Jim and Handler Fred P. Coaching Winning Basketball in The Offensive Zone.
West Nuyork, N.Y. Parker Publishing Company, Inc., 1985.

- Smith, Flavious Joseph. "The prediction of Basketball Ability Through on Analysin of Seleted Measures of Structure and Strength," Dissertation Abstracts International. 23 : 3764-A ; April, 1963.
- Thomas Vaughan. Basketball Techniques and Tactic. 3 Queen Square, London : Faber and Faber Limited, 1972.
- Wilkes Glenn. Fundamentals of Coaching Basketball. Dubuque, Iowa WM.C. Brown Company Publishers, 1982.

ภาคผนวก

ตำแหน่งการตั้งกล้องวิดีโอ

A คือ ตำแหน่งการตั้งกล้องวิดีโอ ซึ่งอยู่บริเวณกึ่งกลางของสนาม กล้องวิดีโอสามารถมองเห็นบริเวณในสนามบาสเกตบอลได้อย่างชัดเจน

ใบบันทึกรูปแบบการเล่น

M = ความพยายามทุกแห่งหน
A = ความสำเร็จ

ลูก	ป้องกัน												รวม	เปอร์เซ็นต์	
	1		2		3		4		5		6				
	M	A	M	A	M	A	M	A	M	A	M	A			
1. การป้องกันแบบคนต่อคน															
2. การป้องกันแบบโซน															
2.1 แบบ 2 - 3															
2.2 แบบ 1 - 2 - 2															
2.3 แบบ 1 - 3 - 1															
2.4 แบบ 2 - 1 - 2															
2.5 แบบ 3 - 2															
3. การป้องกันแบบกึ่งจับ															
3.1 แบบคนต่อคน เต็มสนาม															
3.2 แบบคนต่อคน ครึ่งสนาม															
3.3 แบบโซน 2 - 2 - 1 เต็มสนาม															
3.4 แบบโซน 1 - 2 - 2 เต็มสนาม															
3.5 แบบโซน 2 - 2 - 1 ครึ่งสนาม															
3.6 แบบโซน 1 - 2 - 2 ครึ่งสนาม															
4. การป้องกันแบบผสม															
4.1 แบบแมน 1 คน โซน 2 - 2 คน															
4.2 แบบแมน 1 คน โซน 1 - 3 คน															
4.3 แบบแมน 1 คน โซน 1 - 2 - 1 คน															
รวม															

วิธีการวิเคราะห์รูปแบบการเล่น

1. นำวิดีโอเทปที่บันทึกภาพการแข่งขัน นำไปวิเคราะห์รูปแบบการเล่นโดยใช้
เครื่องเล่นวิดีโอและเครื่องเล่นโทรทัศน์
2. หยุดภาพทุกครั้งที่มีการเล่นเพื่อบันทึกรูปแบบการรุกและการป้องกัน
3. บันทึกรูปแบบการรุกและการป้องกันลงในใบบันทึก
4. ให้เครื่องวิดีโอ เดินภาพต่อเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการรุกและการป้องกัน
5. บันทึกผลสัมฤทธิ์ของการรุกและการป้องกันทุกครั้งลงในใบบันทึก
6. ฉายภาพการแข่งขันซ้ำ ตามขอบเขตการตั้งข้อ 2-5 อีกครั้ง
7. ในการวิเคราะห์รูปแบบการรุกและการป้องกันแต่ละครั้งจะต้องทำตามขั้นตอน
ตั้งแต่ข้อ 2-6
8. นำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกนำไปวิเคราะห์

ประเทศเกาหลีใต้

หมายเลข	ชื่อ	ส่วนสูง (เซนติเมตร)	น้ำหนัก (กิโลกรัม)	อายุ (ปี)
4	ซอน จี ชุน	170	65	24
5	ชุน จู วน	176	68	26
6	คิม จี ยูน	172	64	24
7	ยั้ง จุง อัก	176	65	25
8	ยู ยอง จู	178	70	28
9	ชุน นา ยอง	172	62	25
10	ปาก จุง อุน	180	68	26
11	ควัน อุน จอง	174	66	23
12	โซ เฮ จิน	176	67	25
13	ปาก เลียง เอ	173	64	24
14	จุง ชุน มิน	185	76	27
15	ซุง อุน ชุน	189	75	28

ประเทศญี่ปุ่น

หมายเลข	ชื่อ	ส่วนสูง (เซนติเมตร)	น้ำหนัก (กิโลกรัม)	อายุ (ปี)
4	ทามามิ ซากุระบะ	167	60	25
5	มิกะโกะ ฮากิวะ	180	71	24
6	ซึกะโกะ มุราคามิ	165	58	26
7	ทากะโกะ คาโตะ	180	70	23
8	มิโมะ มิซาวะ	177	64	25
9	มายูมิ โอชิยาม่า	183	70	26
10	ยูโกะ เคอิซาวะ	168	58	25
11	นอริโกะ ฮามากุชิ	183	74	27
12	ทาเอโกะ โอยาม่า	173	64	28
13	อาเกมิ โอคาซาโต	180	69	26
14	ยูโกะ ทะซึกะฮาร่า	184	71	25
15	มัตสึโกะ นากาตะ	178	66	24

ประเทศจีน

หมายเลข	ชื่อ	ส่วนสูง (เซนติเมตร)	น้ำหนัก (กิโลกรัม)	อายุ (ปี)
4	เจียง ชือ	176	62	24
5	หลี่ หง	174	60	26
6	ลิว จุน	180	67	25
7	เชน ไล	172	61	24
8	เกา เหมี่ยนฮวน	181	68	23
9	เหลียง ชิน	189	70	24
10	ชิง หลี หง	187	72	23
11	เซง เหีย เซีย	204	102	30
12	ลิว หยูชือ	187	74	28
13	หลี่ ดองเม	196	80	24
14	หวัง ฟาง	179	70	27
15	เซียง ดองเวน	180	71	24

ประเทศไทย

หมายเลข	ชื่อ	ส่วนสูง (เซนติเมตร)	น้ำหนัก (กิโลกรัม)	อายุ (ปี)
4	เกา หมิ่น จี๊	165	54	22
5	เซี่ยน เหว่ ชวน	171	60	24
6	เซง ชี เจน	170	61	26
7	ซัง หยี้ เต้	190	80	27
8	เซน ซู เจน	170	61	25
9	ฟู ชือ หลิน	174	62	28
10	ซัง ฮุย หยิน	168	59	21
11	เซง ฮุย ยุน	188	74	26
12	ปิ่น ฮุย เวิน	175	62	24
13	หลี่ ไต้ ยิง	178	65	29
14	หวัง หย่า เซน	177	67	27
15	หวัง กวน ย่า	178	69	25

ประเทศไทย

หมายเลข	ชื่อ	ส่วนสูง (เซนติเมตร)	น้ำหนัก (กิโลกรัม)	อายุ (ปี)
4	บุปผา จีระบุตร	170 ซม.	60	24
5	นันทนา เค้ามูล	174 ซม.	62	20
6	กาญจนา ประสานชัยมนตรี	160 ซม.	58	32
7	มนต์รัก เครือรัตน์	175 ซม.	63	23
8	รัตนา ถานกางสุ่ย	167 ซม.	58	29
9	นฤมล หวานดี	166 ซม.	57	29
10	สิริรัตน์ ยนต์โยธินกุล	173 ซม.	61	20
11	ปิยฉัตร แสงทอง	170 ซม.	60	21
12	ดรุณี โยธราช	173 ซม.	61	22
13	มะลิวัลย์ เหล็กกล้า	179 ซม.	70	32
14	รุ่งอรุณ พึ่งโคกสูง	181 ซม.	72	26
15	สมถวิล เบ็ญอาหลี	182 ซม.	70	30

ประเทศเคอร์คิสถาน

หมายเลข	ชื่อ	ส่วนสูง (เซนติเมตร)	น้ำหนัก (กิโลกรัม)	อายุ (ปี)
4	โมรอส มาริน่า	185	71	25
5	แอนทรอปปิกน่า ลุดมิล่า	185	73	24
6	เซียฟ ฟิน่า นาดาลย่า	173	61	22
7	อิกนาโตวิก กาลิน่า	184	69	23
8	ปีเซนฮิน่า มาริน่า	173	62	20
9	ดานิเลนโก้ จูเลีย	183	72	29
10	มิโตรฟาโนว่า อีเลนา	177	69	25
11	ปาร์ฟี โนว่า	-	-	-
12	เซอดูโกว่า สเวกลาน่า	175	64	24
13	ดริกโก้ นาดาลย่า	182	71	25
14	คริสโนว่า มาริน่า	182	70	26
15	ซีโรโบโกว่า อีรินา	195	85	30

จำนวนครั้งและผลสำเร็จของการรูกทั้ง 6 ประเทศ

รูปแบบการรูก ประเทศ	2-1-2 หรือ 2-2-1		1-2-2		1-3-1		1-4		หมุนสลัที่		รูกเร็ว	
	M	A	M	A	M	A	M	A	M	A	M	A
เกาหลีใต้	-	-	229	108	-	-	-	-	-	-	93	52
ญี่ปุ่น	79	37	127	63	-	-	-	-	-	-	136	77
จีน	17	9	48	30	184	78	-	-	-	-	97	58
ไทเป	15	6	204	81	-	-	-	-	-	-	135	62
ไทย	-	-	216	97	-	-	-	-	-	-	85	38
เคอร์คีสถาน	163	68	30	12	-	-	-	-	-	-	126	60

จำนวนครั้งและผลสำเร็จของการป้องกันทั้ง 6 ประเทศ

ประเทศ	รูปแบบการป้องกัน	แบบคนต่อคน		แบบโซน 1-3-1		แบบบีบบังคับ		แบบผสม	
		M	A	M	A	M	A	M	A
	เกาหลีใต้	306	164	32	21	-	-	-	-
	ญี่ปุ่น	321	188	-	-	-	-	-	-
	จีน	304	165	-	-	-	-	-	-
	ไทเป	325	157	-	-	18	9	-	-
	ไทย	356	164	-	-	-	-	-	-
	เคอร์คิสถาน	372	193	-	-	-	-	-	-

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายเทพรัตน์ วินัย
วัน เดือน ปีเกิด	1 มกราคม 2511
สถานที่เกิด	180 หมู่ 6 ตำบลคลองจั่นดี อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	42/512 ถนนกิ่งแก้ว ตำบลคลองราชาเทวะ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สำนักงานใหญ่ สีสม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2528	จบมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนปทุมคงคา
พ.ศ. 2530	จบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (พลศึกษา) จากวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ
พ.ศ. 2532	จบการศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (พลศึกษา)
พ.ศ. 2542	จบการศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลของนักบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย

บทคัดย่อ
ของ
เทพรัตน์ วิโนทัย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา
พฤษภาคม 2542

ความมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบการรุกและการป้องกันและ
ผลสำเร็จในการรุกและการป้องกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วมการ
แข่งขันชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 17 ระหว่างวันที่ 27 เมษายน - 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2540
ณ อาคารนิมิตร์ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 6 ทีม ในประเภตวิชั่น 1 ซึ่ง
ทำการบันทึกวีดิโอเทปในขณะที่ทำการแข่งขัน

ผลการศึกษามีดังนี้

1. การรุกแบบ 1-2-2 เป็นแบบที่ใช้การรุกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.63
อันดับที่ 2 ได้แก่ การรุกแบบรวดเร็ว คิดเป็นร้อยละ 34.33 อันดับที่ 3 ได้แก่ การรุกแบบ
2-1-2 หรือ 2-2-1 คิดเป็นร้อยละ 12.62 ผลสำเร็จของการรุกมากที่สุด ได้แก่ การรุก
แบบรวดเร็ว คิดเป็นร้อยละ 51.63 อันดับที่ 2 ได้แก่ การรุกแบบ 1-2-2 คิดเป็นร้อยละ
45.78 อันดับที่ 3 ได้แก่ การรุกแบบ 2-1-2 หรือ 2-2-1 คิดเป็นร้อยละ 43.79
2. การป้องกันแบบคนต่อคน เป็นแบบที่ใช้การตั้งรับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ
97.54 อันดับที่ 2 ได้แก่ แบบโซน 1-3-1 คิดเป็นร้อยละ 1.57 อันดับที่ 3 ได้แก่ แบบ
บีบบังคับ คิดเป็นร้อยละ 0.88 ผลสำเร็จของการป้องกันมากที่สุด ได้แก่ การป้องกันแบบโซน
1-3-1 คิดเป็นร้อยละ 65.62 อันดับที่ 2 ได้แก่ แบบคนต่อคน คิดเป็นร้อยละ 51.96
อันดับที่ 3 ได้แก่ แบบบีบบังคับ คิดเป็นร้อยละ 50.00

BASKETBALL PLAYING FORMATIONS OF THE FEMALE
BASKETBALL PLAYERS IN ASIA CONFEDERATION

AN ABSTRACT
BY
THEPARAT VINOTHAI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 1999

The purpose of basketball competitive analysis is study how to Offense , Defense formation and efficiently results in both of them. The subjects for this case study was selected from video tape record from the six final teams of 17th Female's Asian Basketball Confederation tournament on April 27-May 5, 1997 at Nimitbutr Stadium.

The conclusion of this tournament they are as follows:

1. The Double-Post Offense(1-2-2) is the most Offense in this tournament at 43.63%. Second is Fast-Break Offense at 34.33%. Third is Single Post Offense (2-1-2 or 2-2-1) at 12.62%.

The most Offense efficiently result is Fast-Break Offense at 51.63 %. Second is the Double-Post Offense (1-2-2) at 45.78 %. Third is Single Post Offense (2-1-2 or 2-2-1) at 43.75%.

2. The most Defense of this tournament is Man-for-Man at 97.54%. Second is Tandem-Post (1-3-1) at 1.57%, followed by Pressing Defense at 0.88%.

The most efficiently Defense results in this tournament is Tandem-Post (1-3-1) at 65.62%. Second is Man-for-Man at 51.96%. And Pressing at 50.00% .